

Số 172

Tuổi hoa

NĂM THỨ 11 — BẢN NGUYỆT SAN PHÁT HÀNH NGÀY 1 VÀ 15

Số 172

NGÀY 1 THÁNG 3
1972

CHỦ-NHIỆM :
CHÂN-TÍN

CHỦ-BÚT :
NGUYỄN TRƯỜNG-SƠN

THƯ-KÝ TÒA-SOAN :
CHÂN-HIỆP

QUẢN-LÝ :
VÕ-VĂN-HỮU

Tạp - Chí TUỔI - HOA
xuất bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng

Giá một năm 850đ. Miền
Trung và Cao Nguyên 900đ
Giá ủng hộ 1000đ trở lên.

Thư từ bài vở gửi :
CHÂN HIỆP

Bưu phiếu, Chi phiếu và
hiện kim xin để :
Quản lý **VÕ VĂN HỮU**

Tòa soạn : 38, Kỳ Đồng
SAIGON-3 - Đ. T. 99.034

• Mua báo dài hạn xin
trả tiền trước. Muốn
thay địa chỉ mới xin vui
lòng cho biết địa chỉ cũ.

ĐỌC TRONG SỐ NÀY :

<i>Cái mùa</i> Một giai đoạn mới	<i>Lệ Hằng</i> CHÂN HIỆP 3
Nắng một trời	LINH HƯƠNG 4
Mùa Xuân Đồng Thảo	VŨ UYÊN NGUYỄN 16
Theo hướng mặt trời	HOÀNG ĐĂNG CẤP 20
Những bước chân chim sẻ	LỆ HẰNG 22
Mùa Xuân kỷ niệm (thơ)	TUYẾT OANH 28
Kẻ phản bội (tranh)	TRẦM GIAO — NGUYỄN TÀI 28
Trong mùa lá xanh	ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN 35
Tuổi của em (thơ)	QUỲNH NHƯ MÂY 45
Những vấn đề của Tuổi Hoa	CHÂN HIỆP 46

ĐỒNG CỎ NON :

<i>Còn trong mở mắt</i>	<i>Trần Hải</i>
Cho quê nhà đầu năm (thơ)	TRANG VY 51
Giấc ngủ loài Chim Tiều	NGỌC BÍCH 52
Con chuột nhắt	LÊ QUANG UY 56
Bé Việt bé Nam (tranh)	ĐÌNH 58
Tranh bìa : E ấp	của VI VI

Một giai đoạn mới

● CHÂN TÍN

Với số Tân niên này, Tuổi Hoa đã bước qua năm thứ mười một. Đối với một tờ báo thiếu nhi mãi giữ vững đường lối giáo dục Tuổi Trẻ không bao giờ chạy theo những thị hiếu phi luân và phi dân tộc của thời chiến, mãi phục vụ Tuổi Trẻ cách độc lập với mọi thế lực kim tiền, Tuổi Hoa được mười một tuổi đời thật là một niềm hãnh diện và một thử thách đáng kể cho tất cả những ai đã có công vun trồng Tuổi Hoa.

Với năm Nhâm Tý, Tuổi Hoa lại phải chịu một thử thách mới: Cái gọi là « Cách mạng kinh tế mùa Thu » vừa qua đã đem lại diện đứng cho mọi người vì tình trạng vật giá leo thang cách khủng khiếp. Riêng ngành báo chí, giá giấy đã đột ngột tăng quá gấp đôi, cũng như mọi phí tổn khác. Tuổi Hoa mấy năm nay đã ráng chịu đựng: là một trong vài tạp chí duy nhất dùng dần, xây dựng, mỹ thuật, Tuổi Hoa vẫn giữ giá báo cũ cách đây ba bốn năm, trong khi các tạp chí khác đã lên giá đều đều theo cuộc vật giá leo thang trong mấy năm vừa qua. Thế nhưng với thế mới, Tuổi Hoa không thể giữ mãi giá báo như cũ và phải tăng đề vừa đủ sở phí. Mong quý vị phụ huynh và các em Tuổi Hoa thông cảm.

Trong giai đoạn mới này, Tuổi Hoa nguyện mãi cố gắng phục vụ và trẻ cách đặc lực hơn. Vì thế, một đảng chúng tôi sẽ cải thiện nội dung Tuổi Hoa ngày càng dồi dào hơn. Đảng khác chúng tôi đã tăng cường nhân viên Tòa Soạn để phục vụ các em Tuổi Hoa và đồng thời tổ chức tại Phòng Tuổi Hoa những buổi học hỏi về hội họa, âm nhạc, sinh ngữ, v.v... cho các em Gia đình Tuổi Hoa. Các chi tiết của những buổi học hỏi và bài trí lành mạnh đó, các em Tuổi Hoa hãy xem nơi mục Hộp Thư Tuổi Hoa của số báo này.

Chúng tôi hy vọng rằng với sự thông cảm của quý vị phụ huynh để em quý vị được tiếp tục tờ báo thiếu nhi lành mạnh, xây dựng và mỹ thuật, với sự cộng tác nồng nhiệt vô vụ lợi của ban biên tập và của tất cả các trợ bút kể cả các em viết tùy hứng, Tuổi Hoa sẽ đáp lại mỗi hy vọng và sự hy sinh của quý vị, ngõ hầu con em của chúng ta được hưởng của ân tình thần khải để nuôi tình người và tình dân tộc giữa một thời thối nát của thế giới hôm nay.

CHÂN TÍN

năng một trời

Phải đi mình con (197)

- Không, con sẽ với ba mẹ ạ.
- Con con, con sẽ với mẹ...

● LINH HƯƠNG

(TIẾP)

BẰNG cái kéo và với những cái vuốt tay thật khéo. Món quà Bảo chọn để tặng Ba chỉ trong năm phút đã được gói kỹ lại bởi lớp giấy bóng nền hồng và những lọn noend đồ cong vút hoặc lòa xòa xuống góc thật xinh. Nhìn đôi mắt lấp lánh ánh đèn của Bảo lộ lên mặt tủ kính và hai má phúng phính hồng khi nhận gói quà, cô bán hàng không dừng được, phải bẹo má cậu bé một cái và hỏi Phượng với nụ cười tươi tắn trên môi:

— Chú bé tên gì thế?

Phượng mỉm cười:

— Tên Bảo đó chị... Nào, Bảo chào chị rồi đi em...

Cậu bé cúi đầu thật ngoan, Phượng cũng chào cô bán hàng bất thiệp rồi bước ra, Sài Gòn Tết xôn xao như có một cuộc huy động

toàn diện. Quà nào cũng đẹp, nào cũng mê hồn. Những mai vàng rực bông nhỏ lấy từ góc phố, góc đường trong trang giấy tủ kính, mấy cô bé tha hồ lựa thiệp viết những lời chúc điểm bẻ bạn, thân quyến. Có cả cụ đồ trái giấy đỏ, mực son chữ rồng phượng để tra khách hàng bức liễn, câu trang hoàng ngôi nhà. Một xuân với những truyền thống vui của nghìn trăm năm xưa người, Khỏi xe từ đường xôn xao làm hai chị em chảy nước ràn rụa và ngộp cả thở. Bận nghị rẽ lên Bưu Điện để n. bánh ngọt về cho Ba Mẹ.

Phượng đi dõm hỏi lại:

— Nghĩa là một cuộc... thứ hai?

Rồi Phượng với Bảo c

mà tự đứng nghe mắt mình thật nóng.

— Không biết Ba Mẹ sáng nay ở bàn làm việc trong sở hay trên đường về nhà có ngờ được hai đứa con mà Ba Mẹ muốn phải chia xa, phải không nghĩ tới nhau, phải dứt bỏ liên hệ huyết thống đang cùng... được... những quả những... hôm nào Mẹ... Ba, đẹp... bác Hồng. Em sẽ... rước... hơi một buổi... lên Tự bé rút túi quần một... những áp tư trao cho Phượng về ngã Bùn hứa chắc đó. Thế cũng Thánh g đi ăn mà. Chị đứng bởi những ln thấy chị khóc em, man mác. Lát đó... ợt, phôi phôi trên áo... vai Bảo. Có chiếc rơi trên tóc Bảo mà vẫn còn lẩn.

Phượng đưa tay gỡ hộ em và lắng hồn nghe đôi môi nhỏ huyền thuyên:

— Chị Phượng này, hôm qua học ngữ vựng, em đọc được chữ liên cánh, liên cánh...

Cậu bé dõi mắt lên các bóng mây trắng muốt nổi bật trên bầu trời xanh, như màu áo xanh Phượng mặc, sừng sững các tháp nhà thờ chót vót cao, huy hoàng với những cánh bồ câu trắng rục bay sà xuống, tò mò nghiêng đầu ngắm người đứng, người quỳ dưới vòm cung thánh đường. Như trong một thánh địa cổ xưa nào. Bảo thông thả tiếp:

— Ừ, liên cánh thì em tưởng tượng được. Một đàn chim bay cùng nhau. Hai con bay kề nhau. Trông xa như cùng chấp một cánh. Thế gọi là liên cánh. Còn liên cánh, sao gọi là liên cánh, em chả nghĩ ra nổi...

Phượng quay nhìn em, cái cười tươi như thấp sáng cả giọng nói:

— Có liên cánh chứ em. Mà ở trường chỉ trên Đà Lạt kia. Một cây lớn một cây nhỏ, lá cánh quăn quít nhau chẳng phân biệt được cánh nào, lá nào của cây nào.

— Thế cái bóng nó chắc to lắm chị Phượng há?

— Dĩ nhiên...

Nụ cười cô bé chợt dừng lại; giọng Phượng nói buồn ghê là:

— Dĩ nhiên là cái bóng phải to hơn bóng một cây chứ em. Mỗi lần đứng dưới hai cây ấy. Chỉ cứ ao ước hoài một ngày nào Bảo với chị sẽ cùng đứng mãi mãi dưới bóng mát của chúng đó, em...

Một tiếng nức lạnh thăm vang vọng đầu đây. Cô bé muốn có một nụ cười ngấm mềm nước mắt để vơi bớt xót xa của mơ ước tuyệt nhất đời về Ba Mẹ. Bảo nhưng nhưng mắt nhìn Phượng, chú bé ra dáng chả hiểu gì cả. Phượng vội vàng nắm tay em, chỉ sang ngôi nhà thờ cao vút nguy nga:

— Minh qua kia rồi băng qua Bưu Điện em...

Hai chị em rẽ dòng xe cộ từ mấy ngã đường tủa về lộ Tự Do, chả mấy chốc, hai cái bóng nhỏ nhoi đã bị lấp khuất nắng trong sân nhà thờ mát rượi gió. Đôi mắt Bảo len lén nhìn vào trong. Sáng thứ hai chả có rộn rịp người đi lễ, chả có tiếng hòa ca cao vút, tiếng phong cầm nâng tâm hồn bay bổng như mây phù du. Những âm đã muốn đời được giữ lại nơi đây, trong những vách tường cao dày này, ở các khuôn cửa xanh dài che bởi những vòm kính lấp lánh rục rờ, âm điệu đã muốn đời

được giữ lại nơi đây, bên những dãy ghế đồ gỗ, hàng hàng lớp lớp chạy dài ngun ngút mắt, trên các đôi mỗi máy động, cái bóng im lìm in xuống nền gạch loang loáng ở một góc xéo nắng tắt. Thử âm điện ồm sát mái cong cao thẳm. Thử âm điện ồm áp, ồm nân, tỏa một làn ánh sáng ngọt ngào êm ái xuống tâm hồn những ai ngang qua đây. Bảo kéo tay Phượng:

— Minh đứng đây một chút đi chị...

Phượng đứng lại theo cái kéo tay chữ hình như chẳng đề ý đến câu Bảo nói. Đầu cô bé ngẩng nhìn đầu xa, trên mái nhà thờ. Bảo thoáng ngạc nhiên rồi cũng chú mục nhìn theo. Đôi môi cậu bé khẽ hé cười khi nghe tiếng vỗ cánh phàn phật, tiếng ừng ục cùng lúc với hai cái đầu bồ câu trắng toát nghiêng qua nghiêng lại ló ra trên mái cửa vào trong. Rồi Bảo nhìn Phượng chăm chú. Miệng Phượng cũng hé cười, nhưng đôi mắt nhiều hẳn lại, dăm chiêu. Như chợt nhớ đến Bảo, cô bé cúi xuống, đôi má đỏ hồng màu rượu ngọt:

— Bảo này, xem hai con bồ câu lạ lùng quá kia...

Mắt Bảo nhìn chị dò xét. Phượng tiếp, như có một đám đã phiêu múa nào âm thầm tan trong giọng nói:

— Chúng muốn ở lại đây nghe loài người cầu nguyện chứ chả chịu về nhà.

Bảo ngây ngô:

— Chúng giống hai chị em mình ghê. Chẳng có khác chi đâu.

Phượng siết chặt hai lòng bàn tay, em với mình, buồn bã.

— Bởi vì hai chị em bồ câu mà về nhà, chúng sẽ bị chia xa hoài đó em.

Nhìn mặt Bảo ngẩn ngơ, Phượng nói thăm — Ngay lúc này đây, em chẳng hiểu chị nói gì đâu — Thôi mình sang Bưu Điện đi, Bảo nghe.

với ba mẹ à.
với mẹ...

CHIẾC cyclo chở chị em Phượng đứng lại căn nhà số một trăm mười sáu của mười năm thân yêu trước. Hai chị em bước xuống lề đường. Bác cyclo được dặn trước nên dừng xe nghỉ mệt, chờ Phượng giây lâu. Bảo với Phượng xem kỹ lại những gói đồ mình cầm trên tay. Bánh, quà, Bảo mua Phượng đem về Ba. Bánh quà Phượng mua Bảo đem về Mẹ. Một cuộc trao đổi se lòng. Phượng với Bảo nép mình bên cổng. Cô bé ngậm ngùi hỏi em:

— Chị vào được không. Mẹ về chưa em.

Bảo lo lắng:

— Có lẽ giờ này Mẹ về rồi, chắc Vũ Sáu với Mẹ đang làm cơm đó.

Chị Phượng thoáng ngạc nhiên:

— Vũ Sáu còn ở à... — cô bé thở dài — phải chi chỉ có Vũ Sáu thì có lẽ chị vào được... Chị muốn xem Mẹ ra sao quá đi...

Bảo cũng gật đầu :

— Phải rồi, Vũ Sáu thương chị lắm. Vũ cứ bảo em đem thư chị cho Vũ đọc. Nhưng không được vì chị Ngọc cất cả rồi. Chị Ngọc sợ Me biết... Me khó quá chị ơi...

Mắt Phượng đỏ lên, cô bé nghẹn lời không nói được. Bảo đã an ủi.

— Thôi, hôm nào Me đi ăn tiệc ở nhà bác Hồng. Em sẽ nói Vũ Sáu dẫn em sang chị, rước chị về nhà chơi một buổi...

Cậu bé rút túi quần một cái khăn gấp tư trao cho Phượng :

— Em hứa chắc đó. Thế nào Me cũng đi ăn mà. Chị đừng buồn nữa. Em thấy chị khóc em buồn ghê vậy đó.

Nghe em nói tho thê. Nước mắt Phượng muốn lăn ra nhưng cô bé đã mím chặt môi chùi nhanh và ấn trả khăn tay vào túi em :

— Chị không buồn nữa đâu. Thôi em vào nhà đi và nhớ lại nhà chị chắc nghe...

Phượng cúi xuống trán em. Một tiếng chụt nhỏ nhẹ bật ra giữa đôi môi chum lại cô bé vừa rời khỏi khuôn mặt em. Đôi mắt cậu bé sáng hơn, tròn hơn nhưng vành mi ươn buồn. Phượng đứng nhìn thật lâu ở hai vị tinh tú rực rỡ ấy, cô bé thì thầm trên vầng trán mượt mà, ấp áp :

— Mai mốt về Đà Lạt, chị chả bao giờ quên được lúc này đâu... Bảo ơi.

— **V**ũ ơi, phải cái lọ này để đồ thủy tiên Tết năm trước không?

— Cái lọ dài bằng sứ xanh ấy hả?

— Vâng ạ.

— Phải rồi. Con nhớ kỹ ghê. Vũ tưởng con quên cả rồi chứ.

— Không bao giờ con quên được phững gì ở trong căn nhà này đâu vũ ạ. Nhất là những khi hồi tưởng lại thuở nhỏ sống đầm ấm nơi đây. Con còn nhớ hai mẹ con cô đứng mò tôm cá giữa giòng nước là của Ba đem từ Nha Trang về tặng Me khi hay Me có thai em Bảo. Con còn nhớ con búp bê mặc áo đầm vàng đen đứng trên bậc gỗ cao kia, bên cạnh chiếc xe tăng là Ba mua hồi con 6 tuổi, em Bảo mới đầy tháng. Bậc gỗ đó cao bằng con nên chơi xong con thường cất đồ lên trên ấy. Mặt búp bê quay sang cười với mẹ con cô... Mà vũ ơi, tại sao Ba mua riêng rẽ Mẹ con cô chị hử vũ...

— Tại cậu nghĩ có tượng trưng cho người mẹ đầm đang đó con...

— Không vũ ơi... chỉ có một mẹ một con nên bây giờ Me mới thế này đây.

Giọng Phượng rung rung. Vũ lật đật ló đầu ra khỏi bếp gọi Phượng nhưng cô bé đã xoay ngay lưng lại. Lưng ngón trở gờ lên chùi hoài đôi mắt, ra hiệu với Bảo đang đứng chùi bát đĩa bên sông chén :

— Rủ chị Phượng vào bếp chơi đi con.

Bảo giương to đôi mắt tròn rồi hiểu ra, gọi Phượng rồi rit.

— Chị Phượng ơi, vào xem vũ kho cá này, ngon ơi là ngon vậy đó...

Không tránh được, Phượng phải đi và, giấu đôi mắt đỏ của mình bằng cách so đũa đặt trên 3 cái chén và xới nồi cơm nghi ngút khói. Những hạt trắng bông mềm mềm gần nhau trông ngon chí lạ. Vũ nhắc chừng :

— Hạ hết lửa đi con, kéo khè...
Mãi đến bây giờ Phượng mới
nói cười trở lại:

— Vũ làm cơm hay quá. Con mới
ăn ban sáng bây giờ cũng phải đói
bụng.

Vũ thêm chút nước mắm vào
nồi canh, mát nheo lại vì khói cay:

— Vũ đãi con một bữa cơm...
hơi trưa trưa mà...

Phượng nhìn sang nồi cá:

— Không biết con phải nói với
Ba làm sao khi bỏ cơm trưa này.

Bảo chen vào:

— Nói chị Ngọc đãi là hay nhất
chị Phượng ạ.

Phượng quay đầu cười với em:

— Nhất là Tâm, chắc nó chả
bằng lòng.

Mặt Vũ tươi hơn một chút:

— Tâm là con trai mà đảm đang
quá Phượng nhỉ. Vũ xem nó có
về đề ý Vũ với Bảo ghê đấy...

— Tại lần đầu tiên nó thấy con
tiếp người lạ đó Vũ ạ...

— Và đi theo người lạ về nhà
người ta luôn. Bảo liếng thoàng
thêm.

Phượng cốc nhẹ đầu chú bé liếng
khí, tròn mắt:

— Vậy mà chị không dặn, hán
dám mách ba chị làm ạ.

Bảo ưỡn ngực:

— Như em... em chả sợ... mách
cho mách...

Vũ bật cười:

— Bảo có vẻ chả thích Tâm
tí nào, phải không?

— Con ghét hẳn.

Vũ ra dáng biền biết:

— Tại con sợ chị Phượng

thương Tâm hơn con chứ gì... Vũ,
Vũ thấy Tâm thật thà ấy chứ. Một
minh mà lo lắng đầy đủ cho cả
hai bố con.

Tiếng Phượng cười ròn tan như
nhờ được một chuyện hay ho:

— Ô, Vũ không thấy Tâm ném
canh. Cười lâm cơ. Phải nhón
chân lên mới thấy trong lòng son
đấy... Giá nó ở gần mẹ thì tuyệt.
Con sẽ được thưởng thức những
món giống hệt ở đây.

— Ủ ừ... mà Phượng nhìn xem
bảo làm gì lạ ghê kia.

Theo ngón tay Vũ chỉ, Phượng
bắt gặp chú bé đang ngồi sẵn
sàng ở bàn ăn, hai tay ôm lấy bụng
nhăn nhó. Phượng nhìn Vũ. Hai
vũ con cùng cười. Vũ bảo:

— Nào mình dọn thức ăn ra
ngay.

Phượng đến bên em, cười với
đôi mắt đỏ hồng hồng vì bếp lửa:

— Bảo xấu bụng đói ghê thế?

Bảo vẫn làm ra vẻ thiếu não:

— Tại vũ cả ấy chứ. Vũ bảo
em sang rước chị rồi mới về ăn.

— Tội nghiệp chưa...

Phượng vỗ nhẹ má em rồi nhanh
nhẹn mang chén đi xới cơm. Vũ
cũng dọn ra những thức ăn của
một bữa cơm đơn sơ: canh với
cá. Mãi khi Bảo với Vũ gấp thức
ăn vào chén, Phượng vẫn còn
ngồi im lìm nhìn quanh. Thấy
mọi người nhìn, Phượng mới vội
vàng cầm đũa. Bảo hỏi:

— Sao thế chị?

— Chị muốn, mai một về Đà Lạt
một mình, sẽ nhờ được Bảo với
Vũ lúc ăn đáng điệu ra sao...

Bảo chớp nhanh mắt. Phượng
nghiêng mình sang Vũ nói nhỏ:

— Mà phải chi nhớ được cả Me nữa, Vũ nhỉ?

— **T**HẾ Me hỏi con, ai đem cò trên đầu tủ cất vào học bàn chi vậy.

Bảo đáp ứng:

— Thưa Me con đâu biết.

— Không biết... hừ... con xem này.

Me giận dữ lôi mấy mảnh sứ đen, vụn từ trong học bàn ra. Gồm một cái mõm cò Me, cái mình cò con và cái chân cò con. Bảo liếc nhìn Vũ vừa chạy lên đứng cạnh bên. Mặt U thoát tái đi. Me nghiêng rắng:

— Sáng tới giờ có ai vào nhà này đâu... Tại sao con nói không biết...

Vũ đỡ lời:

— Dạ quả sáng tới trưa chẳng có ai vào nhà đâu ạ... mà Bảo cũng chẳng có lên đây nữa đó Mẹ...

Me chỉ tay về mấy mảnh vụn, cau mày:

— Thế tự nhiên cò từ đầu tủ leo xuống học tủ để bị cán đồ trong tủ, bẽ vụn ra à...

Vũ nghe lời. Vũ biết Phượng ghét hai mẹ con cò lẽ loi. Phượng đem cất vào tủ chứ chả ai. Nhưng Vũ chả biết nói sao. Mẹ tiếp tục gay gắt bảo:

— Me ghét thử con cái nghịch đồ Ba Mẹ rồi chối đây đây...

Mặt Bảo đỏ bừng, mắt Bảo đỏ theo. Trong lòng Vũ như có lửa đốt. Giá mà Bảo biết thì đỡ tội. Vũ định nhận tội thay nhưng mới há miệng Me Bảo đã đoán ngay được:

— Thôi Vũ đừng bênh vực nó. Lần này tôi chẳng tha được. Cứ Vũ mà em nó hừ...

Vũ cứng miệng, toan quay sang an ủi Bảo nhưng cậu bé đã vùng bỏ chạy về phòng. Vũ cũng hối hả chạy theo. Bảo gục đầu bên bàn học. Tóc ướp mẹp mỗ hời. Vũ gọi khẽ:

— Bảo, Bảo này...

Bảo vẫn im lìm. Vũ kiên nhẫn:

— Phượng đem cò từ đầu tủ xuống đây con...

Cậu bé ngẩng phắt đầu:

— Chị Phượng sao Vũ?

— Chú sao... hỏi Vũ bảo con gọi Phượng vào bếp đó... Con không hay à...

Bảo ngờ ngác lắc đầu. Đôi mắt đỏ ngầu lơ lơ:

— Không... vậy mà con chẳng biết...

Vũ vuốt mái tóc ẩm nóng cậu bé, miệng có một nụ cười trấn an thật hiền:

— Ừ... con đừng khóc nữa, Phượng biết sẽ buồn... Mẹ rầy thế tối lại quên ngay...

Nước mắt lăn lăn, Bảo lắc đầu:

— Không... Vũ ơi, lúc này con thấy Mẹ sao ấy. Nhiều lúc con nghĩ là cục nợ của Mẹ. Mẹ chẳng thương con nữa. Mẹ theo bác Hồng tối ngày. Con muốn về Ba cho rồi...

Vũ hoảng hốt:

— Ấy! Con đừng nói đại thế. Mẹ con nghe được Mẹ con buồn chết!

Và Vũ lật đật tiếp ngay:

— Vũ thấy mẹ vẫn thương con nhiều đây chứ. Sáng này đi Mẹ con dặn nhờ cho con ăn cơm này, con ngủ này, vì Mẹ về trưa. Mà bữa nào đi Mẹ cũng dặn Vũ kỹ hết đó...

Bảo vẫn lắc đầu.

— Vũ à... Mẹ biết tình con. Con chẳng bao giờ nói láo. Mà Mẹ con rầy thế là Mẹ hết thương con rồi...

Vũ chẳng biết nói sao. Bảo đã tiến đến giường, ngã lưng xuống và nhắm mắt lại dưới lưng bàn tay che:

— Vũ khép cửa phòng hộ con...

Vũ nghĩ nên an ủi Bảo thêm một câu:

— Lúc nào Mẹ con cũng thương con hết đó Bảo, Đừng nghĩ đại mà Mẹ con giận, chị Phượng buồn. Nhớ nghe con.

Bảo nín lặng. Nhưng sau khi Vũ Sáu khép kín cửa phòng và tiếng chân đã tắt ở cuối bếp xa, Bảo choàng dậy, chùi kỹ mắt và bước đến tủ để áo quần...

*

— **K**IẾM con chi thế Vũ. Trời nắng nôi thế này...

Phượng vừa hỏi vừa mở cánh cổng nhỏ. Cô bé nhìn quanh. Tám sau khi báo tin đã lẫn vào trong nhà. Phượng hơi lo là Vũ như đoán biết.

— Có cậu ở nhà hả con?

— Vâng, Ba con ở nhà chiều này. Mà chuyện gì hở Vũ?

Phượng hỏi hớp hớp. Vũ đáp nhanh:

— Con không hay à. Bảo nó bỏ nhà đi. Vũ tưởng nó đến con nên sang đây tìm.

Phượng cắn chặt môi, mặt cô bé tái ngắt:

— Sao? Vũ nói sao? Bảo bỏ nhà đi? Mà sao thế. Vũ làm con sốt ruột quá...

Vũ vẫn tắt:

— Phải con cắt bức tượng hai mẹ con cô trong tủ không. Nó cần đồ nên bề vụn... Mẹ con la Bảo. Bảo giận nên bỏ đi từ chiều trưa này...

Phượng cố gắng cãi lại:

— Mà Vũ có chắc không. Không chừng Bảo đến nhà bạn chơi...

Vũ quả quyết:

— Thật mà. Tủ quần áo Bảo trống trơn. Mà trước đó Bảo có dọa đến nhà con. Mẹ con bảo Vũ đi tìm rồi Mẹ con cũng đi tìm một ngả.

Rồi Vũ hấp tấp:

— Thôi Vũ về trông nhà... Thật khổ! Không biết Bảo có lại nhà con hay đi đâu. Bé thế mà gan lì ghê là.

Phượng vội theo Vũ đang vẫy tay gọi xe:

— Không chừng Bảo lại lạc đường... Con cũng đi tìm nữa Vũ ạ.

Trong cô bé đã có một quyết định. Trái tim càng đập mạnh hơn khi Phượng đến gần phòng Ba. Trong mấy giây đồng hồ dừng lại khi nắm tay lại, giờ lên và sắp sửa gõ cửa, Phượng cố gắng nhắm chặt mắt để an ổn giây lát kiểm soát lại hành động. Minh đang làm gì đây? Đồng thời một tiếng nói khác vang lên từ đâu đấy: Đây có phải là một cơ hội không?

Tự nhiên cô bé rõ ràng thấy mình trở lại bình tĩnh và thẳng thắn gõ nhẹ cửa:

— Ba ơi! Ba...

Có tiếng xê dịch trong phòng, tiếp đó là tiếng mở cửa. Mắt ba hơi đỏ như đang ngủ bị thức dậy:

— Gì thế con?

Bỗng dưng Phượng trở nên lúng túng. Cô bé nói loanh quanh, có lẽ vì không biết bắt đầu thế nào:

— Con xin lỗi đã đánh thức Ba dậy lúc đang ngủ... nhưng... gấp quá... Ba à...

Cô bé lắp bắp một cách khó khăn. Nhưng nói xong rồi, Phượng giật mình. Minh vừa nói cái gì vậy? Không chừng ba lại quở Phượng như bữa nọ thì xấu hổ. Nhưng nụ cười Ba đã bao dung nở rộng.

— Gì thế? Bình tĩnh nói Ba nghe nào.

Lần này Phượng nói rành rẽ:

— Mẹ rầy em Bảo. Em giận nên bỏ nhà đi rồi. Ba với con đi tìm Bảo nha Ba... Vũ mới cho con biết đó Ba...

Giọng Phượng tự nhiên quá, dễ dàng quá. Như Mẹ Phượng, Ba

Phượng, Bảo đang cùng ở một gia đình. Em Bảo của Phượng bỏ đi. Ba phải tìm là chuyện dĩ nhiên... Như có một cuộn lười sưng sờ, từ trên rơi xuống và bao trùm Ba rất dỗi từ từ. Mắt Ba căng to. Cờ Ba nghẹn cứng lại. Lần đầu tiên, trước mặt Phượng, Ba tỏ ra kinh ngạc ghê gớm như vậy. Cô bé bối rối siết mấy ngón tay với nhau:

— Ý kiến Ba sao hả Ba?

Thật trong thâm tâm Phượng nghĩ, nếu Ba từ chối Phượng sẽ không biết nói sao đây. Nhưng Ba đã khéo léo phân giải:

— Con lớn rồi, Phượng, để Ba nói con nghe. Chuyện đi tìm thì dễ dàng rồi. Bất cứ một người lạ nào đến nhờ Ba tìm em, tìm con, Ba cũng đều có thể vui lòng làm được. Đó là một hành động giúp đỡ. Nhưng ở đây là phạm vi và quyền hạn của Mẹ con. Tám năm trước đây Ba và Mẹ con đã cương quyết phân ranh như thế rồi. Hơn nữa Ba không muốn làm vụn vỡ thêm những gì, từ đầu, vốn dĩ đã không còn nguyên vẹn con hiểu Ba nói gì không?

Phượng gật đầu mà mắt cô bé rơm rớm:

— Ba ạ. Ba không thương Bảo sao. Bảo như con, cũng là con Ba mà... lập luận của Ba như vững chắc thêm:

— Dĩ nhiên. Ba nghe con Ba đi mất, Ba lo lắng lắm chứ. Nhưng con nghĩ sao nếu Ba đem được Bảo về nhà. Mai một nữa Mẹ con có thể đem con về nhà. Mà con gái thì hay theo mẹ. Con phải biết là Ba sợ...

Phượng tròn mắt. Trời ơi. Nói

lo sợ của Ba chỉ có thể thôi sao Ba. Ba chỉ sợ con bỏ Ba mà đi. Ba tội nghiệp của con! Nếu mà Ba biết mấy năm nay, lần nào về Sài Gòn con cũng đến thăm mái lùm ngày xưa của bố con mình, thăm em Bảo, ăn cơm với Vũ Sáu và đôi khi còn lên để nhìn trộm Mẹ. Ba đáng thương của con. Nếu con biết được thế. Tám năm trước, Ngọc Phượng nhỏ nòi tội nghiệp của Ba đã không bị đưa lên Đà Lạt trải qua những năm dài thui thui, không bạn bè thân thuộc Ba ơi Ba. Nếu con có thể hãnh diện với tình thương Ba, con là người đầy đủ nhất trên đời... Phượng mím chặt môi nhưng một giọt nước mắt nóng hổi cũng rụng xuống; cô bé nhỏ nhẹ:

— Ba à. Như Ba đã nói. Con lớn rồi. Ba có thể tin nơi con. Con xin hứa là sẽ không theo Mẹ. Ba đi tìm em Bảo với con, nha Ba...

Như có một quyền lực bí ẩn nào can thiệp, giữa lúc Ba đang lưỡng lự, Tám đột ngột xuất hiện và hối hả giục Phượng:

— Cô ơi... cái cậu hôm bữa lại đây... sao nằm trước cổng nhà mình...

Mặt Phượng xanh hơn. Môi cô bé rung rung, hết nhìn Tám rồi nhìn Ba. Trong tích tắc đồng hồ, người cha như nghe lại tiếng nói đã giục Phượng cương quyết gọi cửa. Đây có phải là một cơ hội không? Và không tự chủ được nữa, cả hai người, Ba và Phượng lao nhanh ra cửa cổng. Tám đã nhanh nhẹn mở cái cổng nhỏ. Ba nhào ra trước tiên. Bảo đang chống tay xuống mặt đường gượng đứng dậy. Một cậu bé trạc tuổi đứng cạnh bên với xe gắn máy luống cuống dựng xe dậy. Vệt đám trẻ nhỏ lao xao chung quanh, đôi cánh tay Ba bao dung ghé xuống, cần trọng nâng cậu bé lên, Ba hỏi, như một lời ru êm ái nhất trần đời:

— Sao thế con?

— Sao thế Bảo?

Phượng cũng vừa đến nơi và hỏi chen vào.

Bảo hơi cự quây trong lòng Ba:

— Không sao đâu Ba à.

Mãi đến bây giờ, khi nghe tiếng Bảo nói, Ba với Phượng mới thở phào được một tiếng nhẹ nhõm. Phượng cúi xuống hai đầu gối, nơi cái quần dài rách toang để lộ

ra khoảng thịt rướm máu. Phượng kêu khẽ :

— Ô, sao đầu gối em chảy máu thế này ?

Đôi mắt hơi chói nắng nên nheo lại một chút, Bảo nheo miệng cười với Ba đang từ từ đi vào nhà :

— Chị Phượng ơi, đừng lo, em không có sao đâu. — Ba ơi, nằm trong lòng Ba, con chẳng thấy đau chi nữa, Ba, thật là hay.

Những nếp nhăn nơi đuôi mắt Ba như kéo dài hơn :

— Thế sao con bị té vậy ?

Đôi môi nhỏ liến thoắng tức thì :

— Con giận Me quá, ôm đồ lại nhà bạn con, nhờ nó chở con đi tìm nhà Ba, Vũ Sáu dẫn đi một lần. Con chỉ nhớ mang máng. Hai đứa kiếm hoài, kiếm hoài. Mãi khi chạy ngang đây, nhận ra nhà Ba, con mừng quá, quên gọi nó tuột đại xuống xe nên té chúi xuống đất.

Bảo quay đầu nhìn Phượng :

— Còn gói quần áo em lẫn ngoài đường, chị có nhặt không ?

Phượng đang loay hoay với bông băng, thuốc Tám đưa cho, vừa trả lời :

— Có, chị bảo Tám đem vào nhà rồi...

Nụ cười nở thoải mái trên môi, cô bé riu rít với Bảo :

— Vũ Sáu bảo em, bé thế mà gan lì ghê, đó !

Bảo mới chợt nhớ đến Ba :

— Ba ơi, Ba không sợ Me giận nữa sao ?

Đôi má Ba thật tròn, Ba nắm cứng tay Bảo :

— Không !

Phượng vừa phết thuốc lên chỗ trầy, vừa cười theo Ba :

— Lúc này Ba chẳng sợ chi hết Bảo-ơi...

Ba vừa định nói chi đó thì nin bật vì hai ba tiếng xe dừng lại. tiếng hấp tấp mở cửa rồi tiếng xô công. Ba bố con nin thở, Bảo thì thăm.

— Me đến, Ba ạ.

Ba bố Bảo ngồi hẳn xuống bậc thềm. Trông Ba tội nghiệp là. Phượng cũng ngồi xuống bên đề băng vết thương của em cho xong. Vừa làm Phượng vừa liếc nhìn Ba. Đôi mắt Ba nheo hẳn lại. Hương ánh nhìn về Me với Vũ Sáu đang xăm xăm đi vào. Hẳn Ba lo lắng ghê gớm Phượng cũng hơi hộp lá thưng. Cuốn băng vụng về trong đôi tay, Phượng đánh rơi mấy lần, như không làm nổi nữa. Me vòng qua phía Phượng để đến gần Bảo hơn và để tránh ánh mắt của Ba. Phượng chắc thế.

Giọng Me rắn lại :

— Bảo, con về với Me...

Bảo im lìm. Cậu bé liếc nhìn Ba vừa lúc ánh mắt Ba cũng cúi xuống. Ánh mắt thăm thẳm, với vợ. Bảo nhìn Me. Đôi mắt Me cũng thăm thẳm, cũng với vợ, lúc dịu dàng, lúc cương quyết. Bảo nhìn Phượng. Khuôn mặt Phượng sáng rực, trong trẻo. Như ra đấu với Bảo. Mọi sự sau này tùy cả vào em. Ráng mà cần trọng, Bảo nghe. Thừ sáng rực ngấm dần vào hờn. Ánh mắt chị Phượng chìm xuống, buồn bã. Trong Bảo cũng có một quyết định. Me lại gọi Bảo, dịu dàng :

— Bảo con về với Me.

Tiếng Bảo bật lên đột ngột :

— Không, con về với Ba, Me a.

Mắt Me sưng sờ rời long lanh. Trong lúc, Ba không dừng được, khe hé nụ cười hiền hòa, mẩn ý trên đôi môi. Phượng cũng kinh ngạc nhìn Bảo. Rồi như một linh cảm tuyệt vời, cô bé chạy tới ôm khít khao cánh tay Me.

— Còn con, con về với Me...

Biến chuyển quá đột ngột không kịp đề mắt Me đôi vể lần thứ hai. Nhưng Me vẫn đề Phượng ôm một bên tay. Những giọt nước mắt lưu ly rời khỏi khuôn mặt thanh tú, dịu dàng như những hạt ngọc. Bàn tay Me, nở rộng mềm mại như đóa ngọc lan năm cánh, xòe xuống áp yếm trên mái tóc Phượng. Cô bé có một thứ giọng nói ngọt ngào như tiếng thở, len lỏi vào huyết quản Me vừa dừng cơn phẫn nộ :

— Me ơi ! Me biết là con nhớ Me đến chừng nào...

Rồi tiếng chim hồn nhiên riu rít to hơn như cho cả Ba cùng nghe... Bây giờ hai đứa con đôi với nhau rồi. Ở với Ba hoài chán chết !

Cô bé nháy mắt với Ba. Ba hiểu ý cười xòa dễ dãi. Phượng ngược nhìn Me lần nữa, hùng dũng lẫn cả quyết :

— Con về với Me luôn, Me ơi...

Ba cũng bế Bảo đứng dậy, như chín cơn suy nghĩ, vừa từ tốn vừa dịu dàng đến bên Me, Ba nói khe với Bảo :

— Thôi bố con mình cũng về với Me luôn, Bảo a.

Rồi Ba triu mển nhìn Me. Nụ cười Ba thật tươi. Nụ cười nở sáng trong mắt me. Nụ cười nồng nàn, ngào ngạt tỏa hương, trong mắt Me. Me không cười nói. Nụ cười Me sưng nước mắt, nhưng mắt Me

đã cười thay. Mùa Xuân vừa phôi phôi đáp xuống sân cỏ này, trong khu vườn này, trong ngôi nhà này và choàng vuông áo lụa vào bốn Bố. Me. Con. Thử lụa ngà óng ả sợi nhưng mắt rộp báo trộm cả vũ trụ. Hãy gìn giữ mùa Xuân của các người. Thử mùa Xuân quý giá nhất trần gian vì được nối kết bởi những bàn tay loài người nhỏ bé đến vô cùng.

Tràng pháo tay Bảo lớp bốp bất tận. Phượng không vỗ tay nổi, không cử động nổi. Cô bé chỉ biết đưa mắt dịu dàng nhìn Me. Như chỉ được một lần này nhìn kỹ. Phải rồi, khuôn mặt Me hơi ồm. Lưng mắt như sâu thêm. Chắc me buồn nhiều lắm. Tội nghiệp Me. Mà cũng tội nghiệp Ngọc Phượng của Me. Chắc Me cũng biết là con thêm gọi tiếng Me đến chừng nào. Ba ơi Ba. Nụ cười trong sáng của Ba đã làm muộn vì tình tử trong bầu trời này ngừng lấp lánh. Đã làm những cọng cỏ khô lả trên mặt đất này vươn dậy xanh mượt với mùa Xuân vừa tới. Và làm trái tim nhỏ bé chúng con reo vui trong lồng ngực hồi sinh Ba có biết thế không Ba. Em có biết thế không Bảo. Em có biết là đôi chim bồ câu trên nóc Vương cung thánh đường — thêm nghe những lời cầu nguyện hơn trở lại mái ấm — đã tìm về đúng tổ của chúng rồi không em ?

LINH HƯƠNG
(Bút Nhóm Thương Linh)

CHIẾC ÁO MÙA XUÂN

Mùa Xuân đến không liền may áo
mới
Mẹ nghẹn ngào nhẹ vuốt tóc con
thơ
Ngoài song cửa mai vàng đang
nở rộ
Mà trong ni nhà lạnh vắng như
lờ.
Con nũng nịu « mua đồ con nhà
mẹ
Tụi con Hường con Thủy cứ làm
kiêu
Mẹ cứ hên.. hên hoài, mẹ đến
lệ
Chẳng thêm thương mẹ nữa, ghét
mẹ nhiều ! »
Mắt rung buồn xoa đầu con mẹ
bảo :
« nhà mình nghèo ba chết trận từ
lâu
Đồ năm ngoái còn mặt vừa đầy
chứ
Ngoan nha con ! »... Nghe thương
mẹ thật nhiều...
Và mừng một mặc vào manh áo
cũ
Con cười tươi — áo vá mẹ vừa
khâu
Nhìn con chạy lung lừng đùa cùng
bạn
Niềm vui dáng xanh mắt mẹ
một màu.
Xuân năm nay con tròn mười
lăm tuổi
Mười lăm năm bạc mái tóc mẹ
già
Con nhớ hoài manh áo ngày xưa
cũ
Trong lòng con vừa nở mấy bông
hoa

NGUYỄN THỊ THÚY LIỄU

BA MÙA XUÂN NƠ TÍM

Xuân thứ nhất, mẹ nhìn con hỏi
khẽ
Con cứng lời : có với mẹ gì
không ?
Có chứ mẹ, áo dài xanh nơ tím.
Áo thiên thanh con ấp ủ mộng
hồng.
Nơ tím ấy con đem khoe tụi bạn
Tụi bây coi, nơ tím nhuộm màu
lan
Mẹ tao mua cho tao thêm học
giỏi
Để muôn đời, tao luôn được bình
an
Xuân thứ hai : mẹ gặp nhiều
rong rui
Đất nước đao binh khiến mẹ
chạy ngược xuôi
Làng xóm di cư, mẹ cũng đành
theo họ
Bỏ ruộng vườn mà liếc nuốt
không người
Nơ tím ấy, giờ bạc màu trắng xóa
Không dám đòi nơ mới sợ mẹ la
Kệ năm ni, mình thất bira nơ cũ
Để dành tiền, giúp nạn khổ phôi
pha
Xuân thứ ba, mẹ thương dãi nhăm
mắt
Bỏ con thơ, lơ lơi giữa trần
gian
Nhìn chiến tranh liên miên lòng
se thắt
Mẹ ơi, sao đời người lắm gian nan
Nơ tím xưa chừ cài lên mộ quạnh
Nơ tím màu lan luôn được bình an
Khỏi hương không có nên mồ
me lạnh lạnh
Mẹ ơi, có hiểu được lòng dĩa
con hoang

HỒ TRIỆU NGỌC DIỆP

mùa xuân

đồng thảo

NƠI tiếp nhau thật đều đặn, từng cái Tết về. Rộn rã chẳng là màu sắc của hoa trái, của bánh mứt, của lá dong và những thanh giang xanh mướt bày trên phố chợ. Tiếng pháo nổ thơm thơm mùi dân tộc đã chìm đi từ lâu không còn những xôn xao chân thật nhất của tôi mỗi lần mùa xuân trở nắng vàng.

Hình như hôm nay mẹ gói bánh chưng. Màu lá xanh xanh gọn gàng trong khuôn gỗ. Màu lá xanh xanh hong ấm hạt nếp tròn... Một xúc động thật nhẹ nhàng làm tôi rưng rưng. Từng cái Tết về mang cho tôi thêm một tuổi. Xa dần những hân hoan con trẻ khi nhận tiền mừng tuổi, màu giấy bạc mới tinh trong chiếc phong bao. Ngay thơ hồn nhiên như cũng theo mây trời về đọng lại ở một phương nào, chờ tôi mai sau... Mười sáu tuổi, tôi vừa chạm tay vào thời mới lớn. Cả một vùng trời trước mặt, xa lạ và đón chờ tôi bước chân. Nhưng tôi chỉ thật lặng lẽ ra vào ngôi nhà nhỏ. Tôi chưa muốn như một con chim ra ràng vỗ cánh bay vào đời. Tôi vẫn mong chờ một phép nhiệm màu nào đưa tôi xa hẳn tuổi thơ. Không có gì để phải ra phố vào những ngày gần Tết sau khi nghỉ học. Bộ mặt rực rỡ của mùa xuân không trọn này tôi đã ngắm mãi trước hôm nghỉ Tết. Những sáng những trưa đi học ngang khu Hòa Bình, ngang những cửa tiệm sáng trưng màu bánh mứt áo quần, giày dép của mùa xuân.

Những cây mai hồng lên dốc chợ, những cây xá lý trắng phau trắng về con đường Tự Đức lên nhà Thờ đã rộ hoa từ khoảng đầu tháng chạp. Chỉ một lần, trong bóng chiều vàng vọt nắng cuối đông, tôi rung động tâm hồn khi trông những cây mai rực hồng một góc phố. Tôi vẫn mơ một cánh mai vàng điểm tô sắc xuân tươi. Nhưng thành phố cao nguyên ngàn đời trầm lặng này khó có thêm một loài hoa tôi ao ước.

Nghỉ ở nhà, đây lui dần lại năm cũ những sắc hoa tươi thắm đó. Đây lui cả khu chợ Tết ồn ào nhộn nhịp, mặt mờ dưới mắt những lư đồng, những bông hoa lạ kiểu và mùi trầm thoang thoang hương thơm câu khách trên hè phố.

Đợi chờ năm mới, đợi chờ những món bánh mứt mới làm trắng màu đường dưới ánh nắng gắt gay ẽm ả của một mảnh trời xanh xanh. Cây vạn thọ đã được đặt vào trước cửa chờ hương sương đêm, và hôm sau, bên bộ bàn ghế cũ, ánh vàng nhòa nhạt đó chắc sẽ làm căn nhà nhỏ ấm áp hơn...

Buổi chiều ba mươi tôi bỗng có ý định ra chợ ngắm nhìn sự lựa ghuá vắng vẻ của năm cũ sắp tàn trong cảm lặng. Nhưng tôi lại thôi ngay, bởi lẽ tôi đã quá theo cái tập quán của mình: nghỉ ở nhà là không đi đâu hết. Dưới mắt bạn bè, tôi kỳ cục. Dập dìm như thiên hạ là điều tôi tối kỵ — và gia đình cố nhiên sẽ tán thành — Tôi xuống vườn, vạch lá tìm những cánh đồng thảo xinh xinh lấm tấm màu tím. Hoa đồng thảo chỉ thơm một lần, một lần độc nhất rồi thôi. Tôi cũng không nỡ ngắt lấy một chiếc nào, hãy để cái hương thơm đó tồn tại cho đến ngày hoa héo úa... Những cánh măng xanh mượt như đôi cánh chú bộ ngựa hiền lành ôm lấy, vuốt ve lấy những búp hồng mუმ mუმ như nụ cười con gái. Màu hồng đỏ sẫm như vàng xa, như vầng cửu bera triển sự trắng của chiếc bình be bé. Đến lúc đó, tôi mới chợt nhớ ra mình quên mua cái gắm hoa đã bốn năm nay, từ ngày liên hoan đệ thất.

Ba có vẻ bận bịu trong việc sắp dọn bàn thờ. Đôi mắt ông cụ hiền từ nhìn mấy chị em quần quít bên mẹ khi bà cụ sắp giở cúng đón ông bà. Năm nay ba vui vẻ hơn, vì năm ngoài năm kia, có những chiều ba mươi tết tương đối thanh bình, ba tôi còn phải còng lưng trên chiếc xe

đạp già nua như một đời ông cụ cực nhọc, đi sửa nước cho người ta ăn Tết. Và hạt cơm chiều cuối năm đó nuốt khó trôi. Suốt những năm bé nhỏ, không bao giờ tôi trông thấy một phong pháo Tết. Nhưng ngày ấy còn tiếng pháo đề tôi còn biết rộn lên nỗi vui mừng hồn nhiên còn trẻ. Tiếng pháo bình an đó đã xa rồi mãi mãi từ ngày tôi mười ba tuổi. Bây giờ là 3 năm. Quãng thời gian không dài nhưng cũng đủ đổi thay tất cả...

Trên nền trời đen tối ấy, thỉnh thoảng có một vài trái hỏa châu lấp lờ xa tít tắp. Tôi sẽ còn những cái Tết vô vị này đến khi nào. Hình như tuổi thơ tôi cũng đã già từ, từ khi xuân về tôi không còn nước nô mừng áo mới.

Tôi ngồi chờ năm hết bên chiếc bàn với lọ hoa buổi chiều. Bàn thờ bày biện sơ sài nhưng thật tôn nghiêm bỗng làm tôi hơi cúi đầu khi mùi trầm tha thiết tan vào hương giao thừa nhạt nhẽo và buốt lạnh hơi sương. Đón hai bàn tay vào nhau, ấp ủ lấy một tuổi mới cho mình. Sáng mai, khi thức dậy chắc tôi đã nhìn ra ngoài vườn vẫn màu đất đỏ, vẫn cây cỏ đỏ, và vẫn ánh nắng vạt trong ngàn đời đỏ, nhưng chắc tôi sẽ thấy mới mẻ hơn, vì tôi vừa sắc phong cho nó là mùa-xuân-mười-sáu...

Ngày mong một tết được tôi thi vị hóa khi khai bút. Ngày đầu tiên của mùa xuân mười sáu ngất ngầy nắng mới của tôi! Mặc dù, hôm nay nắng rất nhạt và vài sợi mưa bay ngang khung trời chỉ làm tôi thêm xót xa. Nhưng tà áo màu phất phời trong buổi sáng đầu năm. Mẹ vẫn than phiền chả ai như tôi, siêng ở nhà đến nỗi Tết cũng không chịu đi đâu. Vì tôi biết đi đâu bây giờ. Không họ hàng đề tôi phải viếng thăm. Và dường như, tôi chối từ tất cả những cuộc đi chơi Tết của bạn bè.

Những âm thầm chờ đợi ngày mười sáu tuổi bây giờ đã chuyển đến tiếc thương. Tôi vẫn chưa vui trọn một ngày nào, kể cả những đầu năm kiêng cử nhất. Buổi tối mong một, sau khi khai bút tôi còn ngồi lại ở bàn một lúc lâu, nghĩ lại chuyện hôm qua đã xa như trời xưa... Một năm mới này, một tuổi mới này, tôi sẽ đổi thay gì nữa. Tuổi mười lăm đã ngút ngàn xa vắng, nhưng tôi vẫn mong cho tuổi mười sáu nhẹ nhẹ đến và ở mãi bên tôi. Cho tôi ngỡ như tuổi nhỏ chưa xa là mấy.

Tôi thấp thêm mấy nèn nhang cắm vào chiếc bình còn leo lét những đốm đỏ trên bàn thờ. Tôi trở vào nhà trong, gương mặt mấy đứa em say nồng giấc ngủ. Tôi cũng đã đánh rơi sự an bình hiếm hoi ở một lối đi nào. Tôi vẫn lo lắng về cuộc đời mình như những lo sợ viễn vông. Cái tuổi « cũng nhỏ mà cũng lớn » của tôi chắc là buồn lắm !

Những ngày đầu xuân này đi qua. Hoa bắt đầu tàn, nắng bắt đầu cũ đi trong gió bụi — Không, hôm nay mới mùng hai, mùa xuân cũng chỉ mới hé hé nụ thẹn thùng và tôi vẫn tiếp tục thói quen của mình, tình nguyện ở nhà trọn cái Tết này. Tôi ngồi bên bàn khách. Bông hồng đỏ hôm ba mươi tôi hái vẫn thắm một màu nhưng thắm đủ đã nở thêm đôi chút. Có một vài cánh mây mỏng bay ngang khung trời mùa xuân, và mưa buông xuống. Nhẹ đến nỗi, tôi biết, nếu tôi có đi trong ấy cũng chỉ đủ mát lạnh bàn tay.

Ngày xưa, nắng đầu xuân rất vàng và hương đầu xuân rất dịu. Những xác pháo nằm hững hờ bên bờ dậu nhà ai cũng làm tôi nhớ lại đôi chút trong phút giây chợt đi ngang, chợt thả hồn về một phương trời xa xôi nào, quê hương miền bắc chưa một lần đặt chân nhưng cách biệt ngàn trùng...

Mưa xuân êm êm rơi. Tôi bước xuống luống bông trước sân tìm hoa đồng thảo. Ngàn đời khiêm nhường và che dấu dưới tàn lá xanh. Màu tím ấy hôm nay hình như hơi là lạ. Như tuổi tôi đã lên mười sáu tự bao giờ. Tôi ngắt một cánh hoa chớm nở, gió bỗng hút lên cao. Tôi nhìn theo, gửi gắm về một thương yêu nào đó tận cuối trời thơ, và tôi muốn lặp lại một lần, mùa xuân mười sáu của tôi bắt đầu bằng những cánh mưa bay rất nhẹ...

4-3-1972
Đà Lạt, 23-11-1970

VŨ NHƯ UYÊN NGUYỄN

Đọc và cô đọng : ❀ **tuổihoa**

Tờ báo dành cho tuổi học trò Việt Nam

theo hướng

mặt trời

• HOÀNG ĐĂNG CẤP

*Nhìn lên theo hướng mặt trời
Quê hương trước mặt tuyệt vời vịnh quang*

Cuốn sách và học trò

Một trong những hậu quả của cuộc cách mạng mùa thu... chết là giá sách, giá báo tăng vọt kinh khủng tăng hoàn toàn với tỷ lệ 94,38%. Tờ báo Tuổi Hoa lẽ dĩ nhiên cũng trong số phận đó, giá báo mỗi số cũng phải tăng 94,38%. Còn sách báo ngoại quốc thì lại càng kinh khủng, tăng gấp hai ba lần cái tỷ lệ 94,38%.

Một chầm phần chầm em ời một chầm phần chầm!

Hùng Cường — Mai lệ Huyền đã báo động từ lâu rồi, thế mà ai có hay!

Ai cũng phải công nhận cuốn sách là một trong những phương tiện truyền bá văn hóa quan trọng nhất. Sách báo là một trong những nhu cầu cần thiết nhất của loài người, như ăn, uống, thở... Rượu huyết ky, Phòng trà, Nhảy đầm là xa xỉ phẩm chứ sách báo không thể nào trở thành xa xỉ phẩm được. Sách báo phải đi đến tận tay, tận mắt của đại đa số nhân dân chứ không thể nào trở thành những trang trí văn hóa của một thiểu số nhà giàu.

Theo tình trạng sách báo hiện tại rồi đây sẽ chỉ có những người giàu, dư tiền dư của mới có thể mua sách báo được, vì giá mỗi cuốn sách Giáo Khoa trung bình 1000 đồng là thường, đó là nói về sách Việt, chứ sách ngoại quốc thì còn cao hơn nữa. Đọc một bài phóng sự đăng trên một số báo Đuốc Nhà Nam, tôi thấy ông giám đốc nhà sách Lê Phan cho biết là một cuốn sách toán tiếng Pháp bậc trung học giá tối thiểu là hai ngàn trở lên, còn sách đại học thì lại càng kinh khủng, tôi thấy có bộ giá cả trăm ngàn đồng. Như thế nhà nghèo làm sao có đủ phương tiện mua sách báo học hỏi được, lo ăn hằng ngày còn muốn chết luôn, thì giờ đâu mà lo sách!

Sách báo đã trở thành xa xỉ phẩm, trở thành những vật dụng cho một thiểu số dư tiền dư của.

Trước kia, thỉnh thoảng tôi còn mua vài ba cuốn sách Toán tiếng Pháp để tham khảo các phương pháp mới, nhất là lúc sau này, Tân toán học đã được đưa xuống tận

lớp 6, lớp 7, tôi lại còn cần các tài liệu toán ngoại quốc để nghiên cứu hơn nữa. Nhưng với tình trạng này làm sao tôi mua nổi các tài liệu « xa xỉ phẩm » đó để tìm tài liệu hay dạy học trò ? Nhà giáo thì như thế. Còn học trò ? Tiền đâu học trò mua sách « xa xỉ phẩm » ? Xin cha, xin mẹ ? Cha mẹ đang ngất ngư trong cách mạng kinh tế mùa thu... chết lấy tiền đâu cho con mua sách báo ! Và nếu tình trạng này kéo dài mãi, với sự lạm phát phi mã kinh khủng như các nhà kinh tế học đã nhận định, rồi đây có lẽ nhà giáo và học trò trong công việc hằng ngày chỉ còn thu gọn lại việc tìm cơm ăn để được còn sống làm sinh vật con người ! Nhà giáo là người vun trồng nuôi dưỡng Cây Dân Tộc Tương lai, học trò là tương lai của tổ quốc ! Ôi buồn tẻ làm sao cho thân phận nhà giáo học trò xứ này ! Thân phận nhà giáo học trò gắn liền với cuốn sách, với suy tư, với hình động. Một dân tộc được hạnh phúc là một dân tộc có trường học nhiều, có nhà thương nhiều, có sách báo nhiều, trường học nhiều hơn trại lính, nhà thương nhiều hơn nhà xác, sách báo nhiều hơn bom đạn ..

Giá tiền cuốn sách leo thang thì kiến thức văn hóa của một dân tộc tuột thang. Bị thảm là ở chỗ đó !

Cuộc chiến này càng kéo dài chừng nào thì giá tiền cuốn sách càng tăng thêm chừng nấy. Giá tiền cuốn sách càng tăng thêm chừng nào thì kiến thức văn hóa của một dân tộc càng phá sản chừng nấy.

Dân tộc Việt Nam chỉ cần sách báo có giá trị nhân bản quốc tế để bồi dưỡng tinh thần hầu có khả năng đóng góp tinh người trong cộng đồng nhân loại...

Cuốn sách gắn liền với đời sống học trò. Phải tìm lại sách báo cho học trò. *Người lớn* phải tìm lại sách báo cho học trò ! Tuổi học trò phải ý thức sự mất sách báo của mình vì đó là sự mất mát tinh thần bị thảm nhất, một sự mất mát làm mình khó trở nên *Người* ! Tìm lại sách báo tức là làm sách báo mất tính cách xa xỉ phẩm, trở thành *bình dân* trong lòng đại đa số dân tộc.

Con đường tìm lại sách báo chính là con đường cả dân tộc hào hùng bất khuất này đang đi trong mấy chục năm nay, con đường tiêu diệt thực dân, đế quốc, áp bức và bất công, con đường gian khổ vượt sức người nhưng nhất định thành công.

Tôi mê sách, trong khi dạy học, tôi vẫn tìm cách quyến rũ học trò mê sách như tôi và luôn luôn cõ vò các em lập một tủ sách gia đình nếu có thể được. Nhưng, nếu tình trạng này còn kéo dài, có lẽ tôi phải bỏ hết cái thú tinh thần đẹp nhất đời này và học trò tôi sẽ không có tiền mua sách để học. Ôi ! Hòa bình ơi ! Biết đến bao giờ ! Ai sợ hòa bình, chứ tôi, một người Việt Nam tâm thường tôi không bao giờ sợ hòa bình về cả.

*Em mất đi, mỗi người một cuốn sách
Em nhớ chăng, tiền đã mất giá rồi...*

*Em biết không...em biết không...
Sách sẽ không còn gần em nữa...
Trên cõi đời này...trên cõi đời này
...em ơi !*

Tôi muốn hát cho các em học trò nghe mấy lời ca trên đây, giống những lời ca « mùa thu chết » của Phạm Duy tới 94,16%.

Saigon, 28-1-72.

HOÀNG ĐĂNG CẬP

● LỆ HÀNG

TIẾP THEO

Nga run rẩy ôm tập nhật ký vào ngực cảm động đến nghẹn ngào. Cô bé nhất định gác bài học lịch sử cô giáo vẫn dạy « không đọc lên thư người khác » qua một bên, Nga khóa tủ lại, móc chìa khóa vào chỗ cũ rồi rón rén về phòng riêng của mình. Cô bé làm bầm :

— Về khuya vậy chắc mà không mở tủ nữa đâu, mình chỉ đọc lên đêm nay thôi. A! Xe ba má về rồi... đỡ khổ.

Nga dẫu vội nhật ký má xuống gối, buông mừng rồi chạy ra mở cửa, cô bé làm nũng :

— Ba má về trễ quá con lo muốn chết.

Ba âu yếm vuốt tóc Nga :

— Xin lỗi cưng của ba, thôi con đi ngủ đi kéo mệt.

Nga liếc nhìn má, má có vẻ suy tư, má lặng lẽ ngồi xuống ghế, cười gượng với Nga rồi lại buồn hiu hắt. Nga lủi thủi đi ngủ, cô bé bị quyền nhật ký của má quấy rầy mãi liệt. Nga nghe ba dỗ má :

— Thôi mình đừng lo lắng nữa, tôi hứa chiều mình không báo cảnh sát nữa má. Đành vậy chứ làm sao giờ... kệt thật.

Ngày 1-10-60

Má bắt đầu viết cho con từ hôm nay, Sinh nhật thứ tư của con đây. Hôm nay con đúng bốn tuổi đời. Sinh nhật mà không có con... Trời ! Chưa xót quá đi, con của má ơi ! Diễm Mi ! Diễm Mi ! Má gọi thầm tên con mà đau quặn cả ruột. Ba chia má để má tự do làm bữa tiệc hôm nay. Bốn cây nến trắng, chiếc bánh kem với bốn nụ hồng chớm nở. Bé Nga còn nhỏ, thằng Út còn nhỏ chúng hôn hờ ăn bánh mừng Sinh nhật của con. Má quay đi khóc thầm, má thấy ba cũng rưng rưng nghẹn ngào...

Con xa ba má đúng hai tháng bảy ngày rồi đấy, con bé bỗng tội nghiệp của má, bây giờ con ở đâu ? Ở đâu hả con ? Ai mặc áo cho con ?

Ai đủ lòng cho con? Ai ru con ngủ hỏ trời? Con tôi còn bé quá, trời đầy đoạ chỉ làn ác thế trời ơi! Niềm đau đớn của má không bút mực nào kể xiết, má khóc lóc, má kêu gào chân chỉ làm khổ ba con chỉ con và Út thôi. Má dành cảm nín quần quai nhờ con trong âm thầm rập. Má viết nhật ký từ hôm nay để tự do tâm sự, tự do kể lể với con. Má tin một ngày nào đó, con sẽ đọc những dòng chữ này, để hiểu rằng má thương con biết bao nhiêu. Má viết cho con mỗi đêm khi mà ba con đã say ngủ, để một mình má đau khổ, để mình má thở than trong đêm vắng. Tội nghiệp ba con, loảng thoảng vài sợi tóc bạc vì con đây, má cố nín đau buồn, cố sống bình thản cho ba con an tâm, dù thỉnh thoảng má khổ điên lên được. Má đau đầu quá, choáng váng cả người. Ôi nư cười con tôi, xa ba má con còn hay cười nữa không con? Có ai dành đáp con không? Con là chúa hay hơn thế nào họ cũng dành con đau mất thôi... Lạy trời... cho con tôi bình an.

Ngày 2-10...

Cuộc tìm kiếm con coi như thất bại, đăng báo hàng ngày cả chục tờ cũng chẳng thấy tin tức gì hết, radio đọc tin tìm con chán, họ cũng cúp rồi. Lúc này má sụt mủt ba kí, má ốm thấy sợ luôn Diễm Mì ạ. Ba lo mua thuốc bổ cho má, lo an ủi má mủt hết ngày giờ. Ba cũng gầy đi nhiều đó. Út khá lớn rồi, bé Nga càng ngày càng xinh, má thương các con má quá. Má không thể quên được Diễm Mì, dù má cố hết sức để quên. Đêm đêm má cầu nguyện cho con, nhiều lúc má nghĩ quần ghê, má nghĩ thôi con chết cũng được chứ lạc mủt con như thế này má thấy thảm quá đi. Nghĩ thế đó, nhưng má lại tốt tâm một mũi lại. Má sợ con chết mủt, không ai nuôi con? Không ai nuôi con? Không ai dỗ dành lúc con khóc hơn, con chết thật thì sao. Mối nghĩ thế thôi má bưng mủt oà khóc. Thôi, tôi lạy trời đừng bắt con tôi chết, cho tôi gặp nó một ngày chỉ một ngày rồi trời phạt tôi chết cũng được nữa. Một lần thôi con ơi, con về với má một ngày đi con...

Nga sụt sịt khóc tự lúc nào, cô bé nằm trong mùng đọc nhật ký má, nước mắt cứ dần dụa ứa ra, chữ má nghiêng nghiêng nhòa trước mắt Nga. Từng lời như những mũi kim đâm vào tim cô bé.

Ngày 12-12-61...

Thế là hơn một năm trôi qua, hy vọng gặp con hẻo lãn. Má cay đắng thương con và khổ sở vì càng ngày má càng nhớ con quay quắt hơn. Không một giây phút nào má quên được con, để sống trọn với hạnh phúc con ạ. Hôm qua, đọc báo thấy tin một đứa bé chết vì tai nạn xe hơi, không có ai đến nhận. Má dòi ba dẫn đi tìm, má có những dấu vết riêng để nhận ra con ngay. Một nốt ruồi rất đặc biệt ở đùi trái con, một bớt son vai phải và một dấu vết đặc biệt khác. Ba má vừa thất vọng vừa mừng vì đứa bé bất hạnh đó không phải là con.

Ba cần nhận má, má tin lảng vì má biết má đã làm khổ ba quá nhiều. Chính vì má, má con đi lạc cơ mề. Tại má hết, phải không con? Sao má bực bội vì cái nhà nó chật thế không biết. Má dọn dẹp cả ngày,

căn phòng nhỏ vẫn cứ bần thủ. Má đuổi hai con ra sân chơi vì các con phá dỡ lắm. Thế là trời phạt má... Con bỏ má con đi... Giờ đây con con dẫu dè xe vụn giã ra nhà cho má quét, chứ còn con dẫu dè treo lên giường quần nạt khăn phủ giường cho má giặt giũ nữa hử. Con cò con dẫu nữa dè làm vãi dầy cơm ra nhà cho má lau chùi nữa. Tại má, tại má ích kỷ khô khan như bà già, nên trời mang con đi mất. Lạy trời, đem trả con cho tôi, tôi nguyện làm thân nô lệ suốt đời hầu hạ chồng con cũng không nề hà. Sao má có thể hờn đố, mà nhân nhô la mắng các con cả ngày. Má cấm các con đủ thứ, căn nhà thu chặt, thành phố ồn ào, mà bắt các con ngồi im trên giường, sao các con chịu cho được? Sao má điên thế? Má hối hận quá Diễm Mi ơi, những lần má tát đồ mà con, vì con bày bán căn phòng chật hẹp của ba má, những lần má đánh con, quát con, vì con lục tung tủ áo quần bắt má dọn lại. Diễm Mi! Diễm Mi tha thứ cho má, trở về với má, má sẽ ôm con thật chặt trong vòng tay má đời đời nghe con. »

Nga nức lên, ngoài kia đêm đang lên chơi vơi... xa xa tiếng xe chạy đều đều, Nga vẫn mãi mê đọc, vừa đọc vừa khóc vì thương má... tập nhật ký dày hơn cả tự điển của Nga nữa chỉ chút những giống tâm sự bi đát của má...

Ngày 26-8-62

Gần hai năm má gặm nhấm niềm đau thương vô tận của má. Má bán cả vòng vàng để chi phí vào những cuộc tìm kiếm con. Má vẫn ôm nhóm con ọ. Má chỉ khỏe mạnh khi nào con về với má? Giờ thì sống như chết. Không có ba con, bé Nga và Út, chắc má chết mất rồi. Má bắt ba thuê thám tử đi tìm con, cũng hoài công Má đang bào chữa thương tất cả những gì má có cho ai tìm được con, cũng vẫn biệt tăm tích con. Má như một mụ điên bỏ ăn bỏ làm bơ phờ đi tìm con.

Lúc chiều ba má cãi nhau con ọ. Có gì dẫu, mà bỏ cơm vì thoang thấy một đứa bé giống con lam, nó ngồi trên một chiếc xe nhà sang trọng, má nằng nặc đòi ba đi tìm cái xe đó. Ba bảo má điên, mà bảo ba không cần con. Thời bấy giờ khô khốc, nhiều người không thích có con con ọ, họ nể sợ thuốc cơ mà. Thế là ba má cãi nhau. Má khóc rồi ba đổ dành má, để cuối cùng má lại nức nư xin lỗi ba. Trăm điều lỗi tại má mà con. Nếu con bị dẫu dơ, nếu con có mệnh hệ nào, chắc má chết mất vì ân hận. Nghèo cực chi lạ con nhỉ? Tại má nghèo má không có người coi sóc con lúc mới sinh thằng Út. Tại má nghèo, má không có nhà cao cửa rộng, sân chơi và hàng rào, có hai chữ « chó dữ » treo ở cổng sắt, nên con mới đi lạc được chứ. Má lại khóc rồi con ơi!...

Ngày 29-11-63,

Má đã lần lượt thăm tất cả các cô nhi viện mong tìm được con trong đám trẻ bị dơi bỏ quên đó. Má đã khóc nức nở ôm tiếng đứa một... Người ta ngạc nhiên lắm, có ai dễ khóc như má dẫu. Đứa nào cũng làm má nhớ con. Con còn đủ ba má mà có khác chỉ một đứa bé mồ côi dẫu con nhỉ? Ba phải kéo má về, ba nhìn má nữa trách móc

nửa thương hại. Má nhớ rõ má đã gục đầu vào một cô bé bằng cỡ con
nghĩa là bây giờ con bảy tuổi rồi. Má ứa nước mắt vì thương nó, thương
con. Nó mù cả hai mắt con ạ. Mắt nó vẫn mở lớn bình thường, ngo ngoe
như đôi mắt thô bạch, tròn vo và long lanh, nhưng nó không còn thấy gì
nữa. Một trái bom đã rớt trúng nhà nó. Ba má nó các anh chị nó chết hết.
Mình nó sống sót và mù lòa đời đời vì sức ép quá mạnh của hơi bom.
Nhìn đôi mắt đại khờ của cô bé mồ côi đó, nhìn cô bé sờ soạng lần mò tà
ào dãi của má. Má đau lòng quá Diễm Mi ơi... Ước chi một bà tiên hiện ra
cho má một điều ước má sẽ xin ngay một điều : « cho con trở về với má »
Ôi ! Má già rồi còn làm cầm thế này đây ! Thế có buồn cười không ?
Chắc ba nói đúng « thỉnh thoảng em như một bà điên ».

« Ngày 25-10-70.

Má mất con hơn 10 năm rồi, thế là hết, mọi sự đã rồi... Má lấy làm
ngạc nhiên tại sao má sống nổi đến ngày hôm nay. Sống mà đêm nào
cũng viết cho con thế này đây. Bao nhiêu đôi thay từ lúc con bỏ má con
đi, chỉ riêng má với nỗi đớn đau ngút ngàn ngày một đau dăm hơn. Mỗi
năm cả nhà vẫn mừng sinh nhật con, chắc không có gia đình nào khóc
mừng sinh nhật một đứa con như nhà mình đau nhũ. Cắt bánh sinh nhật
thay con mà khóc ròng. Ba định bỏ chuyện này, nhưng má không chịu.
Năm nay con đúng 14 năm 15 tuổi ta rồi đó nhũ.

Lúc này nhà mình khá rồi, ba má mua được một căn nhà nhỏ đủ
liền nghỉ, nghỉ đến con má càng chưa xót. Con về thì sẽ có riêng một
phòng con ạ. Ba má đề sẵn cho con ? Sao con bỏ đi lâu thế con ?
Ôi ! Má làm cầm thật, 10 năm rồi, ra đường gặp má chắc chỉ con nhận
ra má hũ. Con má, gặp con, má hứa chắc má nhận ra liền. Má nói thế má
ba không tin đó con.

Lạy trời xin giúp, xin thương con gái tôi. Xin cho nó bình an.
Trời ơi ! tôi có tội tình chi mà khổ sở thế này hả trời ?... »
« Ngày 26-10-70.

Lúc chiều ba đưa má về nhà quê chơi cho khuây khỏa. Trời cuối
đông buồn buồn hiu hắt. Nắng vàng cũng ủa trên lá cỏ đó con. Má nhìn
một cành cây trơ trụi in hình trên nền trời. Má nhìn ba trún hân sâu
những nếp nhăn Má nhớ những lộc non trên cây. Má nhớ con, con có
biết không hả Diễm Mi ? Bây giờ con sống ra sao ? học hành đến đâu rồi ?
con có sung sướng không ? chắc con buồn lắm, má linh cảm như vậy. Ba
hát khe khẽ cho má nghe, ba vẫn lững mẩn chũt chũt như ngày nào. Lúc
nhỏ con cũng hay hát bi bô lắm đấy, chị Nga con cũng mê nhạc lắm đó.
Mỗi lần má dạo đàn, má ngồi trước dương cầm, chị Nga con ngồi bên
má, dạo chung một khúc nhạc sầu cho nên má lại thêm khát đến nghẹn
ngào nụ cười thật dịu, thật mềm của con. Tay má run run trên phím đàn,
má thấy thắp thoáng nụ cười con về trong vùng âm thanh tưởng nhớ.

... Chiều nhuộm vàng làn tóc ngày thơ
để đẹp lòng người bước ra đi...

Ba hát khê, mà cũng thì thảo\ dành vắn tên con gái đáng thương của má.

Độ này má bắt đầu ốm rồi, hết lo sinh kế, mà rảnh rang nên dành hết thì giờ nhàn rỗi sống cho các em cô nhi. Chiều nào má cũng đến một cô nhi viện để săn sóc các em bé bất hạnh, có khi chị Nga con cũng đi nữa. Má săn sóc yêu thương chúng vì lòng thương yêu dành cho con. Má tự xấu hổ vì má biết mà làm việc này chỉ vì con. Con hiền mà không? Con khinh mà không? Má thầm mong ở một nơi nào đó con đang sung sướng. Má được tiếng hiền hậu vì con đó Diễm Mi. Má lắm thương ghê con hử? Nhưng mà vẫn đến với các em đều đặn, vì má tìm được an ủi và linh hồn má đỡ quặn quai như các em đó. Các em cô về mếu máo lắm, vì con biết không? Em nào cũng giúp má nghĩ đến con hết. Nghĩ đến con má vừa đau đớn vừa xúc động bàng hoàng. Nếu quả thật má có tội tình chi để trời phạt má con mình xa nhau. Má xin nhận hết bất hạnh để mong con sung sướng. Lúc chiều đọc báo thấy nói ở Chợ Lớn có nhiều tờ chức đầy tội lỗi, toàn những cô gái nhỏ. Má run lên lắm vì lý trá đang nóng đỏ. Má sợ lắm! Má sợ lắm con ơi! Lạy trời... Lạy trời...

Ngày 24-12-70

Lúc ngồi viết những dòng này, trang nhật ký đầy cộm chứa đầy u sầu và mang muôn ngàn lời thương nhớ má dành cho con. Đưa con lạc má từ lúc nhỏ. Má còn bàng hoàng như kẻ say. Trời ơi! má linh cảm một chuyện chi ghê gớm lắm sắp xảy ra con ạ. Có ca sĩ nhỏ bé xinh xắn đó giống con lạ lùng. Dù lúc đi lạc, con mới 4 tuổi, nhưng óc tưởng tượng của má vẫn nuôi con lớn dần theo năm tháng. Có giây phút nào má quên được con đâu. Má làm sao được chứ. Nhưng! Má vẫn thấp thòm nghĩ ngợi... biết đâu ba con nói đúng... mà làm cảm mất rồi... Má tìm gặp con, nhưng người ta độc ác ngăn cản má. Má không làm sao đến gần Cô May Hồng được. Trời không đoái nhìn má con mình. Má có tội tình chi mà Trời phạt má ghê gớm như thế này hử con? Má không tin Trời nữa con ạ. Má chán nản quá.

Nụ cười con hiện về, mềm ngọt như là cỏ, tay má run lên rồi, má không viết được nữa. Lạy Trời lạy Phật lạy cả Chúa Mẹ gìn giữ con cho má. Chỉ mong con sống bình thường, chỉ mong con vui mạnh... con yêu quý của má! Má đau lòng quá đi.

.....

Ngày 29-12-70.

Má tìm đủ cách gặp có ca sĩ ấy, nhưng mà bất lực, bây giờ thì má đành buông xuôi hai tay để âm thầm đau đớn trong nỗi nghĩ ngợi khủng khiếp của má. Má nghĩ Cô May là con, nhưng không bao giờ dám tìm hiểu về cô ta nữa. Vì nếu má tiếp tục việc dò tìm tung tích con, người ta sẽ giết con ngay tức khắc. Dưới là thư có một bàn tay đỏ vấy máu, hằn sâu trong đầu óc khốn khổ của má. Đêm ngủ má mơ thấy bàn tay đó xiết

chặt cổ con. Mà lần lộn con và cô ca sĩ nhỏ bé dễ thương đó hoài. Không hiểu sao mà cứ tin chắc Cỏ May là con kia. Nhưng Cỏ May bị vây hãm giữa một nhóm người ghê gớm lắm. Họ sẽ giết con rồi giết má rồi giết cả em con chị con, nếu má phá rầy công việc của họ. Vì vậy giữa một vùng đồng quê yên tĩnh. Dưới màu trăng bàng khuâng. Má đã nức nở quì lạy ba con, xin ba chịu má đừng đi báo cảnh sát vụ này. Má khóc thảm thiết, má dọa tự tử và có lẽ má tự tử thật, nếu con chết dưới bàn tay vây hãm của họ. Cuối cùng ba đau đớn chiều má, dù ba bất mãn lắm.

Tuyệt vọng cùng cực. Má tìm về Tôn giáo, má đi nhà thờ cầu nguyện mỗi chiều cho con dù má là kẻ ngoại đạo. Chiều nào má cũng quỳ như một tượng đá trước mặt bà ầy hiền từ, bao dung như xót xa hiểu má. Má tin rằng Đức Mẹ của người có đạo, hiền lòng má quặn đau, hiểu trái tim má nát nhàu vì thương con. Má rên rĩ, má xin đi xin lại chỉ một điều này : « Lạy bà, bà phù hộ con tôi cho nó sống bình an. Bà cho tôi gặp nó một lần rồi tôi chết cũng vui lòng thỏa nguyện. Xin giáng xuống đời tôi tất cả nhọc nhằn tinh thần, tất cả đau đớn thể xác. Tôi xin nhận hết. Miễn con tôi được sung sướng đoàn tụ với ba nó với chị em nó.

Má gục xuống trong một góc tối của giáo đường, nền sáng lung linh, đôi mắt bà ầy dịu dàng nhìn má. Lòng má đau như cắt. Má chỉ biết khóc thầm thôi con. Đành rằng ba con thật đáng kính, chị con ngoan ngoãn, em con đáng yêu. Má không mơ ước chi hơn nữa. Nhưng má không thể quên rằng má còn một đứa con mà không biết sống chết đâu nữa. Má không thể quên được ! con biết chưa con ? Không thể an tâm hưởng hạnh phúc khi má chưa rõ con vui buồn sướng khổ ! ... »

Nga mở mắt nhìn đăm đăm trần nhà màu trắng. Lòng Nga trắng xóa đến thế là cùng. Nga đã khóc theo từng lời kể lẽ bi đát của má. Nga thật không ngờ, tình mẹ lại nồng cháy day dứt yêu con đến thế này.

Nga cũng biết tình mẹ thương con tha thiết lắm, có người mẹ nào không thương con đâu. Những bài học ca tụng lòng mẹ bao la, Nga vẫn nhớ và vẫn tin tưởng mãi mãi. Nhưng quả thật chưa bao giờ Nga nghĩ má đau khổ đắng đặc, má triền miên thương nhớ Diễm Mi hơn 10 năm trời như thế này cả. Thời gian là thuốc quên nhiệm màu cơ mà. Ở đây với lòng người mẹ. Thời gian đã bất lực. Nga ứa nước mắt, ôm chặt nhật ký má. Nga hối hận vì có lúc đã làm má buồn. Nga hay cãi má, hay mĩa mai má những lúc má dục Nga học, săn sóc Nga kỹ quá. Cô bé nức nở khóc :

« Má ơi ! con thương má, má tha thứ cho con. Nếu quả thật má nghĩ Cỏ May là Diễm Mi, con thề sẽ khám phá ra sự thật cho má coi. con sẽ làm được vì con thương má. Dù phải chết con cũng làm bằng được. Con thương má quá đi. Má chờ con, chúng con sẽ đi tìm sự thật. Lạy Trời, Lạy Phật cả Chúa Mẹ của Uyên xin giúp chúng tôi... »

(còn tiếp)

Mùa Xuân kỷ niệm

(Đầu mùa tặng
các trẻ thơ bất hạnh)

Đêm giao thừa vang rền tiếng
pháo
Ánh sáng vàng ấm cúng của nhà
ai.
Em khép nép bên bờ giặt nhìn
vào,
Thần côi cút nghe thềm thườn
luyến nhớ.

Ngày xưa đó lúc em còn bỡ ngỡ
Đi vào đời với tiếng khóc tu oa ..
Chuyến xe dần dừng vào đêm
lưu chiến
Đêm hòa bình trên giải đất Việt
Nam.

Ngày sinh nhật em nghe lòng hờn
hở
Biết gọi...ba...ba ! bi bỏ kêu...mẹ !
Ngày xưa đó hồn nhiên như
chim sẻ
Mọi luôn cười như hoa nở mùa
xuân !

Em lớn lên trong tình thương
ba mẹ.
Chẳng biết buồn chẳng hiểu chữ
« âu lo » !
Như chim non em tung lạng chân
sẻ.
Sáng tới trường tối đến ngủ bên
mẹ.

Đêm ba mươi cũng một đêm lưu
chiến

(Nhưng...)

Súng nổ rền thay tiếng pháo
vui xuân
Mẹ với ba vĩnh biệt cõi phàm
trần
Em ở lại một mình thân côi cút.
Chir xuân về em nghe lòng luyến
nhớ

Nhớ thật nhiều tuổi ngọc thuở xa
xưa...

Mặc áo mới chúc mừng ba với
mẹ

Ba « li xi » con bố chịu hay chưa ?

Xuân năm nay còn đầu vàng son
cũ,

Cỏ đơn nhiều trên đường phố
vắng thưa

Đếm bước đều một mình em
thui thủi,

Tiếc thương nhiều đêm sinh nhật
xa xưa...

TUYẾT OANH

18

TRONG PHÚT CHỖC BÓNG NGƯỜI
NGỰA ĐÃ MẮT DẠNG TRONG Đám
BỤI MỜ... VIÊN THIẾU TÁ RÚT
KHẨU SÚNG NGẮN ĐỊNH TỬ CHIẾN...

HỦ! LIỀU
VẬY...

HÃNG LOẠT VU² KHÍ CUA²
NGHĨA QUÂN DỜ CAO
CHỨC PHẬN THẤY KẾ²
TỬ² THỦ...

KHOAN ĐÃ?
DỪNG TAY
LẠI TẤT CẢ...

(19)

21

TRONG MÙA LÁ XANH

● ĐỒ THỊ HỒNG LIÊN

CÒN một tháng nữa là Tết thì phải, nhưng mà Hà thấy mẹ sao chả lo gì cả. Như mọi năm thì giờ này đã nhộn cả lên rồi. Mẹ lo may khăn bàn mới này, lo sửa soạn làm bánh làm mứt này và Hà lại có dịp bốc vung một vài miếng chao ơ là ngon. Sao mẹ năm nay lạ quá cơ, cứ đi hoài à, bỏ Hà một mình vừa buồn mà lại vừa sợ nữa. Già không có con Hạnh ở bên cạnh hay qua chơi thì chắc là Hà khóc mất rồi đấy. Đạo này mẹ gầy ghê đi mà hàng lọ lại ế ăm nữa, mẹ nói thế với Hà đấy mà mẹ hay nhìn Hà bằng đôi mắt buồn buồn sao nữa. Hà chả hiểu được mẹ nghĩ gì trong đầu, người lớn khó hiểu ghê đi Hà chịu thôi. Mẹ đã chả bảo con nể biết gì đấy thôi, người lớn thì mới biết được nhiều chuyện kia. Nhưng Hà vẫn thích làm con nít hơn, người lớn không thích tí nào, cứ nhìn chị Miên con bác Trám là biết ngay ấy cơ, Hà thác mắc không hiểu sao chị lại làm đáng nhiều thế kia để bị mẹ mắng hoài. Hà thì ít khi bị mẹ mắng lắm cơ, chắc tại Hà là con nít nên chả biết làm đáng nhĩ? Mà cũng không phải nữa, Hà nhớ rồi, «tai bé ngoan i mà» anh Tâm đã từng nói thế với Hà đấy nhé.

Chả hiểu còn bao lâu nữa mẹ mới dẫn Hà đi mua áo mới nữa chứ. Năm ngoái mẹ mua cho Hà một cái áo đầm màu xanh da trời và một cái

khác màu vàng tươi óng ánh. Tết đến, ngày mồng một Hà mặc áo màu vàng, thất nơ cũng màu vàng trông xinh ra phết đấy chứ bộ. Mẹ mừng tuổi Hà này rồi bỏn vào hai má Hà hai cái. Hà tha hồ cắn hạt dưa, ăn bánh và mứt kẹo mà chả sợ bị mẹ la hư răng đấy nhé. Bây giờ thì áo đầm cũ mất rồi, Hà chả còn thích nữa chỉ ngong ngong chờ mẹ về để với mẹ dẫn đi mua áo cơ. Phố ngày Tết chắc là phải đông và vui lắm, hôm nay mẹ đi sao mà lâu thế nhĩ. Hà sốt ruột ghê đi bèn thộp thò ra cổng đứng thì gặp con Hạnh. Nó hỏi Hà :

— Mày đứng đấy làm gì thế ?

— Tao chờ mẹ tao về Hạnh à, ở nhà buồn quá, qua chơi với tao đi.

Con Hạnh le lưỡi :

— Có ba tao ở nhà tao chả dám qua đâu.

Hà tròn mắt :

— Sao vậy ? Ba mày không thương mày hả ?

Hạnh thì thầm :

— Không phải, ba tao khó nhưng mà thương tao lắm kia, hôm qua ba tao mới mua cho tao cái kẹp tóc màu đỏ xinh lắm, mày coi không ?

Hà náo nức :

— Mày đi lấy đi, ề ề đó.

— Ừ !

Con Hạnh chạy biến vào trong nhà, một chút sau nó chạy ra, giơ cái kẹp đồ óng ánh trong tay ra.

— Đây nè...

Nó dúi vào tay Hà, thủ thủ.

— Máy xem, đẹp ghê chưa. Tao chả cái bày giờ đâu Hà ơi, nó sẽ cũ hết ồng lăm, chừag nào Tết tao mới cái cơ. Quả Tết của ba tao đấy, ba tao hứa vài bữa nữa dẫn tao đi chợ Tết vui lăm.

Hà ngấm cái kẹp của bạn lòng buồn, cái kẹp đẹp thật, chắc là phải đắt lăm đấy. Hà chưa bao giờ được một cái kẹp nào như vậy. Hà chỉ thấy nơ của mẹ lăm, mẹ lăm nơ thì đẹp ghê lăm nhưng Hà vẫn buồn sao sao. Chắc tại con Hạnh có ba nó thương mà Hà thì không có.

— Máy sường thật Hạnh ơi, ba máy thương máy quá.

Hạnh cười khoe chiếc răng khèn:

— Tao cũng thương ba tao lăm cơ.

Hà chớp mắt:

— Tao thì chả có ba đề mà thương nữa.

Hạnh tò mò.

— Ba máy đi đâu mà lâu thế chả về nhà.

— Tao cũng chả biết nữa, mẹ tao nói ba tao đi xa lăm, mà lâu lăm rồi kia từ hồi tao còn bé xíu. Tao tưởng tượng hoài chả biết ba tao ra sao cả.

Hạnh bàn:

— Mẹ máy đẹp thế chắc ba máy cũng phải oai lăm.

— Tao thích ba tao hiền nè, cao cao nữa chứ đừng giống ông Tuấn

trước nhà mình, eo ơi cái bụng ồng bự quá chời.

Hai đứa cười khúc khích với nhau, Hà thôi tấy máy ngắt những cái lá dâm bụt nơi hàng rào ngăn chia hai đứa. Nỗi buồn vừa thoáng qua đã vội vã bay theo tiếng cười trong trẻo. Cô bé lên mười vẫn còn hồn nhiên trong nắng sớm, như chim sẻ tung tăng trên lá.

Trời đổ bụi mưa, sáng mờ mờ với ánh nắng mặt trời lấp lánh. Công ngõ nhà hai đứa hôm nay vắng tanh, một vài tờ lá rụng trên ấy, cô ở góc sân đằng kia thì mắt mắt ghê đi Hà không cần biết làm thơ cũng thấy là hôm nay trời đẹp nữa. Hà thích lăm lộn hơn cơ, và thích ngấm con số tám tròn trĩnh cô Thu cho.

Con Hạnh nép sát vào hàng rào:

— Mưa mây ă.

— Ừ, mưa thật. Hà lần thần
đáp lại.

Hạnh lại hỏi:

— Có phải trời mưa thì lá xanh
không Hà nhỉ?

Hà tròn mắt:

— Ai bảo với mây thế?

— Anh Tâm, anh ấy bảo với tao
là ngày Tết thì phải có mưa bụi
như thế này mới dễ thương và
thơ mộng cơ.

— Mưa thì đẹp thật, mây xem
lá xanh lắm lắm nước đây nè, mát
ghê đi.

Hạnh vuốt ve mấy cành lá.

— Tao thích sờ vào đây mây ă,
êm như... như gì nhỉ?

— Êm như... nhưng. Hà ngáp
ngừng, mắt đắm đắm nhìn vào tóc
Hạnh nó trầm trồ. Tóc mây đẹp
ghê Hạnh ơi, nước rã lắm lắm cứ
như mấy hạt ngọc của cô công
chúa trong truyện i.

Hà ó quá.

Tăng đã dịu trên lối đi nhỏ, đẹp
thôn. Hạnh nhìn trời rồi nhả
đi tóc xuống đất.

— Thôi tao đi về đây, sửa soạn
cắt nữa đi chơi nữa chứ. Như

— Hà, tao với anh Tâm qua mẹ
này chaha. Thế nào mẹ mây cứ

Hạnh là... nh
con bướm, xuống gh thật, mấy giọt
nước óng ả li ti trên đó bị vỡ tan
ra. Hà suýt xoa.

— Tóc hết đẹp rồi Hạnh ơi.

Hạnh vờ xụ mặt.

— Tại mây đây Hà.

Hà lắc lắc mái tóc chấm vai.

— Thôi thế này là huề nhé.

Hai cô bé nắm tay nhau, cái kẹp

nằm gọn trong tay Hạnh làm Hà
hơi đau. Mưa vẫn tiếp tục phủ bụi
lên từng hàng lá xanh ngắt, mây
trắng đan trên vòm trời cao và
rộng.

Hôm nay đã hai mươi tháng
chạp rồi đấy mà nhà cửa vẫn y như
ngày thường. Mà còn sửa soạn làm
gì nữa, Hà buồn quá đi. Nhà sắp
trả rồi còn gì nữa, mẹ con Hà sẽ
đi nơi khác ở. Mẹ bảo ở nhà cô
Dung cũng vui lắm nhưng Hà chả
thích tí nào. Hà cũng chả thích
luôn có Dung, cô là em ruột ba, Hà
không biết ba có giống cô không
chứ sao Hà thấy có kỳ cục quá ă.
Cô cao lớn, móng tay nhọn hoát
và đồ chót, cô nói lớn vang cả tai
Hà chứ chả có nhỏ nhẹ như mẹ
đâu. Chả hiểu cô có hiểu không
nhỉ, mẹ nói cô thương con nít lắm
mà Hà vẫn sợ sợ là. Cô ở cái xứ
gì mà xa quá chừng nữa, về đó Hà
biết chơi với ai bây giờ nhỉ? Sắp
đi xa rồi, Hà lại thấy buồn buồn.
Con Hạnh buồn và anh Tâm cũng
buồn nữa.

Nắng buổi trưa chơi chang, Hà
lén mẹ qua rủ con Hạnh ra sau
vườn chơi. Cái vườn bé tí của Hà
đấy mà, rồi chả biết sau này ai sẽ
tưới nước, bắt sâu mỗi ngày nữa
hay là để tuí nó héo úa mất thôi.
Hà kéo tay con Hạnh ngồi bên
chiếc xích đu.

— Hạnh này!

— Gì?

— Trưa nắng chứ không đẹp nhỉ?

Hạnh nhắm nháp chiếc lá xanh
một cách lơ đãng.

— Buổi trưa như thế này tao chỉ thấy buồn ngủ thôi.

Gió buổi trưa hiu hiu thổi chỉ đủ làm cho tóc Hà bay nhẹ, nó thấy nhột nhột ở nơi gáy. Con Hạnh móc túi ra hai cái kẹo.

— Ăn đi Hà, kẹo Tết đấy, anh Tâm cho tao hai cái, ngon lắm cơ.

— Ngon thật hả?

— Ừ, mà mày phải ăn ít mới ngon kia.

Hà bỏ kẹo vào miệng, hương vị ngọt ngào dễ chịu. Hạnh rủ.

— Chiều đi phố với tao nghe Hà, anh Tâm nói rủ mày đi nữa. Anh i hứa chiều nay mua cho tao cái ví mới màu xanh nữa kia, để mai mốt dựng tiền mới cơ chứ, mày thích cái gì hở Hà?

Hà thoáng nghĩ đến cái kẹp đồ của con Hạnh hôm bữa. Mà thôi. Có lẽ Hà chẳng thích gì cả. Hà chỉ thích ở lại đây thôi, ở lại ăn Tết với con Hạnh như năm ngoái cơ. Rồi mừng một tết hai đứa lại đi chơi, lại bốc đầy hai túi hạt dưa thi nhau cắn xem đứa nào nỏ to hơn. Hà không thích đi xa tí nào cả.

Con Hạnh giục.

— Sao hở Hà? Chiều nay nghe, đi có mày mới vui kia.

— Ừ nhưng tao phải xin phép mẹ nữa kia.

Nắng vờ trên một khoảng sân vuông bé nhỏ, nắng mùa xuân nồng nàn, vàng đậm trên những khóm lá. Thời gian trôi đi, êm ái không một tiếng động. Có một chiếc lá xanh vừa rơi lên cánh tay trần của Hà, gió thì thổi buồn buồn trong tóc Hà đu đưa chiếc xích đu lòng bỗng thấy bâng khuâng. Con Hạnh tí tay vào cằm.

— Nghĩ gì thế Hà?

Hà bối rối.

— Tao chẳng nghĩ gì cả, buồn ghê mày ạ.

— Sao lại buồn?

— Tao không thích đi xa.

Hạnh tần ngần đùa với mấy chiếc lá.

— Tao cũng thế, sắp Tết rồi, năm nay tại mình hết được đi chơi chung nhỉ?

Hà tần ngần:

— Giá được ở lại thì chắc vui lắm, giao thừa năm ngoái mày còn nhớ không Hạnh? Hai đứa mình theo mẹ lễ chùa rồi hái lộc nữa. Người đâu mà đông ơ là đông phải không?

Hạnh liếng thoảng.

— Tao thì tao nhớ hôm đó mày mãi ngắm cái chị mặc áo tím va vào cả bụi thềm trầy chân hết, đúng không?

Hà ngượng ngịu nhìn bạn.

— Chỉ tại chị ấy dễ thương quá chứ bộ, chứ đâu như chị Miên con bác Trâm ấy. Chị ấy điệu ghê cơ mày ạ, chỉ đen thui mà đánh phấn trắng bóc thấy ghê quá. Chị Miên chả đẹp mà cũng chẳng dễ thương tí nào Hạnh nhỉ.

Hạnh khoe.

— Tao ở cạnh bên thấy chị Miên bị la hoài. Mẹ chị ấy hay hét lắm cơ, chả hiểu sao bà i gây thế mà chị Miên lại mấp quá trời.

— Hạnh này, lớn chả thích tí nào nhĩ, tao thích làm con nít như bây giờ. Mẹ tao bảo làm người lớn khổ lắm, như chị Miên ấy.

— Nhưng hay bị ăn hiếp lắm, mỗi lần làm toán không ra tao bị anh Tâm cốc đầu hoài.

Hà bật cười.

— Tại mày làm toán không ra chứ đâu phải anh Tâm ăn hiếp. Tao thích có anh hiền như anh Tâm của mày. Tao thích có em nữa, búp bê thì chỉ biết cười chứ chả biết khóc mày nhĩ? Tao chả thích em búp bê luôn.

— Mày thích nhiều thế?

— Mà chả có cái thích nào được cả.

Hạnh ngẩn người.

— Ủ nhĩ, chắc tại mày thích mấy cái khó quá.

Nắng đã dịu trên lối đi nhỏ vào vườn. Hạnh nhìn trời rồi nhảy phóc xuống đất.

— Thôi tao đi về đây, sửa soạn chút nữa đi chơi nữa chứ. Nhớ nghe Hà, tao với anh Tâm qua rủ mày đi nha. Thế nào mẹ mày cũng cho mà.

Hà nhảy xuống ghế theo Hạnh, hai đứa nắm tay nhau băng qua lối sỏi. Trước cửa nhà Hạnh cây mít đứng một mình hôm nay sao Hà bỗng thấy buồn buồn. Hà lại vừa thoáng nghĩ đến lúc xa Hạnh đấy. Rồi chả biết Hạnh sẽ chơi với ai mai mốt nhĩ, Hạnh dễ thương thế thì hẳn là phải có nhiều bạn. Còn Hà thì chắc sẽ lủi thủi một mình

như gốc cây này mất thôi. Ở cái xứ lạ hoặc ấy Hà có quen ai đâu. Con Hạnh bước vô nhà lâu rồi mà Hà vẫn còn đứng đây ngẩn ngơ. Lá xanh đan vòm ở trên đầu Hà, nắng vương tơ trên ấy. Hà nghe như có giọng hót của con chim nhỏ quen quen nào nữa: chả biết rồi mai mốt sẽ có con bé nào đứng lại chỗ này như Hà không? Nó có lạng nhìn đám lá xanh tươi mát và nghe chim hót hay không? Hà thấy thắc mắc ghê đi. Mà Hà cũng hay nghĩ lẩn thẩn nữa, mẹ biết mẹ lại trêu Hà mất thôi. Nhưng tại mẹ đấy, ai bảo mẹ chịu về trên ấy với cô Dung làm gì? Mẹ bắt Hà phải xa ngôi nhà quen thuộc, vườn hoa bé tí và cái ghế xích đu êm ái. Hà lại phải xa luôn con Hạnh có cái răng khềnh, góc sân bé bé đầy lá me rụng vàng vào mỗi dịp hè. Chao ơi sao mà Hà buồn thế này. Hà lại cắn móng tay. Ờ hay, cái con chim bé bé nào cứ hót hoài cho Hà buồn thêm ấy nhĩ?

CHUYẾN xe ngày hôm ba Tết từ từ tiến vào thành phố, con đường nhỏ trải nhựa phẳng phiu chứ chả còn gồ ghề như hồi nãy. Hà thấy bên đường đi có những hàng cây ngay ngắn chạy dài dài cứ y như rừng bia. Mà rừng gì kỳ thế? Hà níu tay mẹ chỉ ra ngoài.

— Cái gì kia cơ mẹ?

Mẹ cười:

— Đồn điền cao su đấy con, đó, mấy cái chén họ buộc vào thân cây cho mủ rớt xuống vào đấy.

Hà cứ tròn mắt lên mà nhìn.

— Ngộ quá mẹ ơi, đất ở đây đỏ

lôm lôm, dơ quá hở? Mẹ, đấy là cao nguyên đất đỏ ấy phải không mẹ?

Mẹ nhìn Hà âu yếm.

— Phải đấy, con bé này lâu lắm, chút xíu nữa gặp cô Dung tha hồ mà hỏi nhé.

Hà le lưỡi.

— Eo ời, ghê...

— Gì mà ghê đó chó con?

Hà nũng nịu.

— Con sợ cô Dung lắm.

Mẹ buồn cười véo vào má Hà.

— Bậy nào, cô Dung hiền mà thương Hà lắm, có gì đâu mà sợ.

— Mẹ, cô Dung có con gái không mẹ?

— Có mà, Hà chả sợ phải buồn nhé, con Chi năm nay chín tuổi này, thằng Hải được hai tuổi hơn, có em nhỏ vậy thích chưa?

Hà reo lên.

— Con thích em bé lắm, vậy mà xưa giờ con chả biết chứ. Em Hải nhỏ xíu chúc ngộ lắm mẹ hả.

Và rồi Hà thấy lòng mình nao nức ghê đi, Hà sắp có em rồi sướng quá. Để rồi Hà sẽ viết thư cho con Hạnh kể chuyện bé Hải mi được. Chắc Hạnh sẽ thích lắm cơ. Hà thích nhìn đôi mắt của Hạnh tròn lên thế này này và đôi môi hồng thì cứ hay buột lên những tiếng xuýt xoa mỗi lần nghe Hà kể chuyện. Buổi sáng này khi Hà đi, Hạnh buồn nên mắt cũng buồn theo, bàn tay nhỏ xíu cứ bám vào áo Hà mãi. Anh Tâm xách hộ mẹ cái va li nặng ời là nặng. Anh cười với Hà, xoa đầu Hà lần cuối dặn là Hà phải nhớ anh với Hạnh thật nhiều cơ. Hà nhớ nhiều lắm chứ, anh Tâm gầy gầy có mái

tóc bành bông cứ y như là nghệ sĩ thời nè. Hà chả biết nghệ sĩ là cái gì, chỉ bắt chước mẹ thế thôi, mà hề mỗi lần nói đến chữ đó là Hà với con Hạnh lại cười khúc khích. Anh Tâm cứ tròn mắt lên nhìn rồi hét.

— Ơ hay, mấy con bé này điên ấy hở?

Anh Tâm mà hét thì chả đứa nào sợ, thấy giáo gì mà gầy nhom thế. Hà chắc anh bị học trò ăn hiếp dữ lắm. Anh cũng hiền như cô Thu của Hà vậy đó. Mà bây giờ Hà cũng xa cô mất rồi. Hà tiếc ghê là ngôi trường bé tí lợp ngói đỏ, lớp Hà ở cuối sân trường, đằng trước thì có một cây phượng bé tí. Có một con chim hay hót trước đó, Hà mãi nghe chim hót ư bị cô la lắm. Nhưng mà Hà cũng ngoan lắm chứ, bao giờ Hà cũng thuộc

bài, làm bài đầy đủ hết. Chả như con Minh ngồi bên cạnh, bàn tay nhỏ cứ hồng lên những lần thước kẻ. Hà nghĩ hoài cũng chả hiểu sao con Minh nó lười thế. Anh Tâm ghét đứa nào lười lắm, mẹ cũng vậy thế nên Hà chả dám lười đâu. Ai cũng ghét Hà hết thì chắc Hà khóc mất thôi.

Mãi nghĩ Hà quên khuấy mất việc ngó lung ra hai bên đường. Xe đến nơi khi nào Hà cũng chả biết. Mẹ xách va ly dục Hà xuống xe. Eo ơ là sợ, Hà nhìn quanh mình thấy cái gì cũng lạ hoắc hết. Tỉnh nhỏ có khác, xe cộ lra thừa bụi bặm mà người ta thì cứ hay nhìn chòng chọc vào mẹ con Hà ghê đi. Tự nhiên Hà thấy ngưỡng ngưỡng, mẹ cũng bối rối ngơ ngác hết mấy giây. Sau cùng thì hai mẹ con cũng gọi được chiếc xích lô. Mẹ nói địa chỉ cô Dung với ông phu xe trong khi Hà ngàng ngơ theo dõi những sinh hoạt của thành phố nhỏ hẹp này.

Nắng buổi chiều vàng tươi, nồng nàn ghê đi, mấy ngọn cây cao thì đẹp quá làm Hà nhìn mãi. Con Hạnh nói ở Banmethuộc có nhiều người thiếu số lắm. Hà cứ quay qua quay lại hoài để tìm cho ra mấy ông Thượng đóng khố vải và tay thì cầm mác như trong trí Hà tưởng tượng mà mãi chả ra. Mẹ thấy mặt Hà cứ ngơ ra thì buồn cười, ký vào đầu Hà một cái.

— Nghĩ gì mà lăm thế, bé con?

Hà so vai, nhìn mẹ.

— Ở đây ngộ quá mẹ à.

— Hà thích không?

— Con cũng chả biết nữa mẹ à.

— Khi hậu ở đây hơi lạnh đấy, Hà lại được dịp diện áo len nhé.

— Con chả thích mặc áo len.

Mẹ chỉ một chị tóc dài ơ là dài, áo trắng quần trắng đứng bên lề đường đất đỏ. Chị mặc cái áo len xanh đậm nữa chứ, trông thật dễ thương. Gió buổi chiều lồng lộng thổi tung cả tóc, cả áo của chị phấp phới, bụi bay mờ quanh chị coi « thần tiên » ghê đi. Xứ gì gì mà bụi gớm, làm Hà chảy cả nước mắt, Hà nhớ hôm nọ anh Tâm gọi đây là xứ « bụi mù trời » cơ mà. Mẹ lại kéo tay Hà.

— Hà xem kia, mặc áo len như chị kia có phải dễ thương không?

— Nhưng phải mặc áo dài cơ mẹ,

Mẹ bật cười.

— Con bé khó tính thì thôi, đến nhà rồi kia, xuống trước đi, mẹ trả tiền cái đã.

Hà nhảy xuống đất, ngơ ngác nhìn căn nhà xinh xắn trước mặt. Nhà có rào gỗ, một cái sân con bé tí sạch sẽ. Trong sân có cây anh đào xanh lá, mùa xuân hoa nở nhiều quá, những chùm hoa hồng hồng dong đưa trong gió. Chưa chi Hà đã thích ngôi nhà này rồi đó, dễ thương hơn nhà cũ của mình nhưng chắc... buồn hơn. Hà nghĩ đến đó mặt xụ xuống phụng phịu, mẹ phải dắt tay Hà đi qua đường, lay hoay mở cổng rào. Hai mẹ con tiến vào sân trong, mặt đất ở đây ẩm mềm như những hôm trời mưa. Hà bước trên mấy cái lá khô. Gớm, sao mà chúng kêu to thế nhỉ? Nhưng mà tim của Hà đập còn to hơn thế nữa cơ. Hà lung túng quá đi, chả biết chút nữa đây Hà sẽ phải nói những gì nhỉ? Con Chi, thằng Hải đâu sao chả có đứa nào chơi ở đằng trước hết, Hà thắc mắc ghê đi.

Lúc mẹ bắt đầu gõ cửa thì Hà chạy vòng ra sau lưng mẹ, tay nắm chặt tà áo lụa của mẹ. Trời ơi, sao mà Hà hồi hộp quá đi mất, thế mà mẹ lại khoe với bác Tâm là Hà đan lăm đấy. Một cánh lá xanh rơi ngay vào đầu Hà. Hà buông áo mẹ ra nhặt lấy. Cánh lá dễ thương quá đi, Hà sẽ gởi lăm quà cho con Hạnh và bảo nó, ầy, cây lá xứ Thượng đấy. Không biết con Hạnh sẽ làm gì với chiếc lá này nhỉ? Hà bâng khuâng nghĩ ngợi rồi vô tình đưa chiếc lá lên mũi ngửi, thơm thơm... Giữa lúc ấy, cửa bật mở, cô Dung tiến ra ồn ào khi khi thấy mẹ con Hà. Cô cười to quá, mẹ cũng cười, mẹ đẩy Hà về phía cô.

— Đây, cháu Hà của cô...

Hà bị du về phía trước loạng choạng, cánh lá xanh xanh rơi ra khỏi tay nó, bay vòng vòng trên mặt đất và nằm im sau gốc Anh Đào lúc nào Hà chẳng biết.

— **T**RƯỜNG này đây hả Chi?

— Ừ, dễ thương không?

Hà nghiêng đầu ngắm.

— Dễ thương thật.

— Vào trong dễ thương hơn chi Hà ơi.

Bé Chi nắm tay Hà, tung tăng bước. Hà đi theo bở ngỡ.

— Trường nhiều cây quả hả Chi.

Hà thấy cây Phượng to lớn gấp mấy lần cây Phượng trước lớp ngày xưa của Hà — tỏa bóng mát rợp một khoảng, ba bốn cây Sứ đứng thẳng hàng, sân trường sao mà rộng ghê đó.

Chi kéo Hà về phía sau.

— Chị Hà xem lớp của Chi nè, đẹp chưa?

Lớp học của Chi nằm ở đầu dãy, sát ngay cái vườn hoa thật đẹp, đủ loại hoa. Hà thích quá, ước ngay là mình được học chỗ này, Hà suýt soa.

— Thích quá Chi à, mai một chi được học chỗ này không nhỉ?

— Dãy lớp nhì ở tận đằng trước lận cơ, chị lại đây Chi chỉ cho.

Chi chạy trước, Hà nòn nao theo sau. Trời đất dịu dàng quá và không khi thì ướp men mật ngọt hay sao. Hà thấy lòng lâng lâng chỉ muốn được ca hát như con sơn ca bé tí kia. Bãi cỏ xanh mát, mượt mà dưới chân Hà, nắng rải đều một màu vàng óng trên đó, Hà nghĩ nếu mà hốt được một tí nắng ấy mà về may áo cho mẹ thì đẹp không biết ngần nào. Nắng ở đây dịu dàng óng ả quá đi, cả trên mái tóc Nhật bản của Chi cũng nhuộm đầy một màu óng ả đó nữa. Một dãy lớp học xinh xắn hiện ra trước mắt Hà với những khuôn cửa kính trong vắt. Hà nhảy ba bước một lên thềm cao, tí tay vào lan can, reo vui.

— Trời ơi, ở đây sướng hơn nhiều, xem kia...

Chi mỉm cười trong khi Hà suýt soa. Ở đây thích quá đi, từ chỗ này Hà có thể trông ra bên tay phải là một hàng rào đầy những lá xanh. Kế đó, tượng Đức Mẹ trắng tinh dịu dàng đứng trên bục xi măng xây tròn trong một góc hơi tối của sân trường. Dưới bóng mát của những cây Sứ, Hà thấy dường như Đức Mẹ mỉm cười với Hà, nắng nhảy múa lung linh trên đó đẹp quá. Chi bảo mùa hạ hoa sứ rụng trắng mặt đất, rải đầy trên vai, trên chân Đức Mẹ trông lại còn đẹp hơn nữa làm Hà chỉ nòn nao mong cho đến hè để được ngắm cảnh đó. Qua tết là Hà được ngồi học ở nơi đây rồi đấy nhé. Hà thích quá đi, chưa gì đã thấy thương ngôi trường xa lạ này rồi.

Buổi sáng mùa xuân đẹp hơn bao giờ hết, không khí đượm mùi thơm của những cánh hoa rụng. Gió thổi trống không trên đầu Hà, nó uể oải ngồi xuống bãi cỏ kéo theo bé Chi.

— Mỗi chân quá Chi à.

Chi vẫn nhịp nhịp đôi chân.

— Chi thích chạy trên cỏ cơ.

Hà buồn cười nhìn con bé liếng thoảng ấy.

— Mẹ bảo con gái thì chạy ít thôi, để dành tí nữa ra phố xem người ta bán hàng Tết đi.

— Ừ, thì thôi vậy.

Hà ngồi bên cạnh Chi, hai đứa lấy máy ngắt những cọng cỏ xanh non mềm mại, bầu trời thì trong vắt và xa thẳm qua những cánh lá xôn xao trên đầu. Mây trắng trôi bồng bồng hun hút tận cuối trời xa. Không dung Hà lại thấy buồn buồn, chả biết giờ phút này con Hạnh đang làm gì nhỉ? Hôm nay

28 Tết nghỉ học rồi, buổi sáng trời đẹp thế này chắc Hạnh thế nào cũng đi chơi một vòng với anh Tâm ấy mà. Hay là Hạnh buồn, ngồi gọn trong chiếc ghế mây như con mèo con cũng không chừng. Hà nhớ lại cái phòng khách nhà con Hạnh, sang và đẹp quá chừng. Những cái màn hoa xanh mát giăng đầy, tủ kính bóng lộn, bàn ghế thì bự ời là bự. Nhà con Hạnh ăn tết thì khỏi chê, bánh mứt, rượu trà tùm lùm cả ra, Hạnh nó sướng ời là sướng. Giờ đây Hà như còn ngửi thấy cả mùi thơm của hộp bánh quế, những hạt sen vàng tròn tròn và cả mùi hoa Huệ gay gắt trên bàn thờ sáng choang ánh nến...

Những con bướm vàng lượn vòng lên hàng hoa tươi mát, lượn vòng trong nỗi nhớ không nguôi của Hà. Hà ngẩn ngơ nhìn theo cánh bướm, miệng hát vu vơ một bài hát cô Thu dạy khi xưa: «... bướm vàng lấp lánh chấp chớn bay, bay trên cánh, cô áo xanh, áo đỏ uốn lả lơi nhịp nhàng. Bướm đậu trên ngàn. Bướm đậu trên ngàn. Trên ngàn tơ liễu biếc, mỹ nhân đưa mắt, thẹn cánh rung rinh... » Bé Chi vỗ tay thật to làm Hà vỡ mộng.

— Chị Hà hát hay quá, dạy em bài đó đi.

Mắt Chi tròn, tròn giống như mắt Hạnh, Hà thấy lòng mình nao nao sao đâu.

— Tuổi trưởng rồi chị dạy cho Chi. Bây giờ về chưa? Về sửa soạn chiều đi chợ Tết với mẹ nữa Chi ời.

— Nhưng Chi chưa chỉ cho chị Hà xem chỗ này nữa, ngộ lắm cơ.

Những nhánh tre cao vút đến hay chia ra trước mặt Hà, lá tre nhọn

rung đầy mặt đất, hai chị em nắm tay băng qua đám lá khô ấy, tiếng tre kêu rãng rặc, tiếng lá xào xạc trong gió làm Hà cảm thấy vui tai. Khuất sau mái tường loang lổ là một khoảng đất trống, nơi đây hai ba cây trúc đứng thẳng vàng hoe. Chỉ sờ sờ thân cây, mắt sáng ngời.

— Đây này chị Hà, tên em khắc đó. Tụi bạn em đưa nào cũng tranh nhau khắc tên vào đây cả, đẹp không?

Hà ghé mắt nhìn, bốn chữ Trần thị Bích Chi nằm nghiêng vụng về bên những hàng chữ khác. Hà đọc được nhiều tên hay quá đi. Chắc mấy đứa này học cùng lớp với bé Chi đây. Hà thấy ngộ ngộ nên bắt chước lấy cây vạch, mãi mà chỉ được mấy chữ mờ mờ. Hà khắc cả tên con Hạnh vào nữa, kỷ niệm lần đầu Hà đến thăm trường mới đây nghe Hạnh. Chi bảo Hà viết thêm ngày vào nữa để đừng quên ngày hôm nay. Hà thì Hà chẳng quên được đâu, mãi một con Hạnh mà thấy được hàng chữ này thì thích biết bao...

Lúc về hai đứa đi ngang qua chợ, cái chợ nhỏ đầy những rác rưởi không như cái đường nhà cô Dung mỗi sáng đều có bác quét đường quét thật sạch lá. Từ sáng sớm, sương còn giăng trên những hàng cây cao bên đường là Hà đã thấy bác còm côi trong màu áo quen thuộc. Hà cầu trời cho gió đừng làm lá rụng nhiều quá, chẳng ngày nào mà đường không ngập lá cả, chắc bác ấy phải ghét lá lắm đấy. Chi dẫn Hà đi vào mấy con đường nhỏ, hai đứa cứ nhìn hoài vào mấy hàng bánh mứt thơm phức. Hạt dưa thì đỏ tươi, dưa hấu chất đống lại xanh ngắt

trông dễ thêm quá. Hà quên cả mỗi chân, chẳng thấy những ngón hồng hồng ấy đỏ lên vì lem lấm bụi đường nữa.

..

BUỔI sáng của một ngày đầu năm Hà mặc áo mới màu xanh, chân đi đôi dép nhỏ, cô Dung lại gài cho Hà một cái hoa xanh có những tua dài rủ xuống thật đẹp nữa. Bé Chi cứ khen Hà dễ thương làm Hà mắc cỡ ghê đi, Hà cứ chạy ra rồi lại chạy vào, thấy bé Vũ đang ngồi nghịch xe hơi nhựa một mình lại « mi » vào cái má phình phình của Vũ một cái. Lại sắp đến giờ đi lễ chùa rồi lại đi chúc Tết nữa cơ đấy. Mà năm nay thì mẹ con Hà chẳng quen ai nên đành « tháp tùng » cô Dung đấy. Bé Chi hay hát lắm, từ sáng đến giờ cứ hát hoài. Mẹ bảo năm mới mà hát thế thì cả năm cứ hát hoài cho mà coi, coi chừng biến thành con chim đấy làm Hà với Chi cười quá.

Hà cắn hạt dưa đỏ cả mới, bánh kẹo thì ngọt quá nên Hà mau chán. Hà lựa một cái bánh thơm thơm cho bé Vũ và nói bé ăn dùm cho con Hạnh. Hạnh ơi, năm nay mày đi lễ chùa một mình vậy nhé, tao sẽ xin cho mày cười hoài thôi hà.

Chi rủ Hà chạy ra đầu đường chơi vì mẹ với cô Dung mà sửa soạn thì lâu phải biết. Hà buồn cười ghê đi, người lớn làm gì cũng lâu cả. Hai đứa dắt tay nhau thơ thẩn, đường phố hôm nay đẹp hẳn ra, cả người ta cũng thế. Chi cứ chỉ chỗ mấy cô áo xanh áo đỏ đi qua rồi cười khúc khích, nhái giọng bác.

— Điều gì là điều... chị Hà nhỉ?

Trời mùa xuân mát ơi là mát, Hà hít hít không khí vào lồng ngực. Hay nhỉ, mới hôm qua mà giờ đây Hà lại thêm một tuổi rồi. Hà tò mò ngắm Chi, con bé vẫn thế thôi chứ chả có gì hết, khi nào thì mình biết là mình lớn nhỉ? Hà thắc mắc ghé đi khi nhìn những bà già mặc áo lam lũ lướt đến chùa. Con đường nhỏ tấp nập xe cộ người đi, đứng đây Hà có thể trông thấy nóc chùa cong cong, có hai con rồng ngậm ngọc uốn khúc nơi đó nữa. Những chùm lá xanh cao vươn lên từ đó, Hà nắm tay Chi đứng đưa.

— Một tí nữa tụi mình sẽ đến chùa làm lễ rồi hái lộc nhỉ?

— Chi chọn cảnh nào có hoa thật đẹp cơ, còn chị Hà thì sao?

Bụi mưa bay mờ hồ dầu đây, mỏng và thoáng nhẹ như khói sương. Lá xanh trong mát, trong nổi nhớ bụi ngùi, Hà không phân tích được những ý nghĩ trong lòng mình. Này Hạnh ơi, có phải trời mưa thì lá xanh không! Mùa xuân thì phải có mưa bụi cơ nữa mới đẹp. Bé Chi cười với Hà nhưng Chi thì không có cái răng khềnh một bên, Hà nắm tay Chi tung tăng trên phố.

— Chị Hà thích một cảnh lá xanh, xanh thật là xanh Chi ạ.

Nắng bừng vỡ một lần trên hàng sượng lóng lánh. Mùa xuân về cho lá xanh mới, Hà nhìn Chi thật lâu. Hình như có con chim khuyên nào đang hát bên Hà thật đấy Chi dễ yêu.

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN
(nhóm Giao Hữu)

TUỔI CỦA EM

(mèo đi tặng Kiều Hạnh, Nàng Họ và Cổ Tiên)

Xuân đến rồi em vừa tròn 15 tuổi!

Tuổi cái hoa trong như dòng suối lặng lẽ

Thấp sáng cho em niềm tin hơn cơn mơ

Giữ hoài em nhé! Chuỗi ngày thơ ngà ngọc

Xuân đến rồi em vừa tròn 15 tuổi

Bờ vai gầy nâng trái nhẹ rất thương

giấy trắng nâng niu em cất bước đến trường

Có tiếng chim hót trong thiên đường mặt trời

Xuân đến rồi em vừa tròn 15 tuổi

Cơn mưa giao mùa hiu hắt đổ về đây.

Cho em dọc hành trong vùng trời xáy mộng

Tơ vương trên tóc lối rẽ rēm mi hồng.

Xuân đến rồi em vừa tròn 15 tuổi!

Lớn rồi nha! Ngày tháng của xa mờ

Công ơn cha mẹ đời đời con ghi nhớ.

(cha : tình núi — mẹ : biển Thái dạt dào)

15 tuổi 15 năm nuôi con bằng cơm cháo.

Một mùa xuân nữa, em tròn 15 tuổi.

QUỲNH NHƯ MÂY

● CHÂN HIỆP phụ trách

● Tuổi trẻ Việt Nam

Một lần nữa, cuốn phim « Les dieux sauvages » do Ricky Shayne thủ vai chính tái chiếu tại rạp Vinh Lợi. Đây là cuốn phim tả về nếp sống của anh chàng du ca Ricky.

Anh ta sinh ra trong một gia đình khá giả nhưng vì muốn sống theo nếp sống cá nhân của mình, Ricky thoát ly gia đình. Anh sống lang thang cho đến tuổi trưởng thành, trên vai anh lúc nào cũng có cây đàn. Anh là một ca sĩ lang thang. Nếu muốn nói cho gần Ricky là Trần Đại V.N.

Ricky không thích cái gì được gọi là xấu. Anh thù xã hội, gia đình, học đường v.v... Anh dùng những lời ca kích động để làm vui cho tuổi trẻ. Người ta gán cho nó là lứa tuổi Hippy.

Vì sống theo nếp sống đó, Ricky có một bộ tóc và cách ăn mặc của anh rất mode. Nhưng thật sự anh là một thanh niên trong sạch như bao thanh niên khác.

Đó là tôi muốn dùng Ricky để nói về tuổi trẻ của các bạn thanh niên V.N. Lứa tuổi thanh niên bây giờ, nói chung ra thì có ba hạng.

- 1) Quân đội : lính tráng, sĩ quan.
- 2) Sinh viên : luật khoa, y khoa...
- 3) Bụi đời : Hippy, Du đảng.

Đối với một nước chiến tranh, trên 20 năm trời làm gì tránh được cảnh đó. Ba hạng thanh niên trên, đáng chú ý nhất là hạng thứ ba.

Xin các bạn đừng hiểu lầm về tôi Các bạn đừng cho tôi là một

tên Hippy hay là du đảng, bụi đời. Tôi viết bài này với tư cách một người đứng ra bênh vực cho những kẻ cô đơn, yếu thế.

Trong 100 người bụi đời hết 70-80 người vì hoàn cảnh gia đình, vì xã hội. Cha mẹ thời đại này coi sự giáo dục của con là đồ bỏ. Để nó tự học lấy một mình. Khôn nhờ đại chịu. Chỉ có tiền! Có tiền gia đình mới sung sướng, mới hạnh phúc.

Nhưng niềm vui ấy là hại con em mình. Có ai muốn con mình hư không? Chắc là không? Thế tại sao không lo giáo dục cho con? Tiền có dạy nó được không? Hay là chỉ dạy nó ăn chơi, truy lạc, đi bôum? Mai một lớn lên đi lính có cha mẹ lo xin dứt lót cho ở nhà, hoặc là làm tại Sài gòn.

Đi học một tháng 30 ngày chỉ có mặt tại trường 15 ngày! 15 ngày còn lại dùng cho việc ciné, tán gái, du đảng. còn nhiều cái xấu đáng trách. Đó là những hành động của những kẻ lợi dụng Hippy, hay nói đúng ra đó là hành động của những bạn mù quáng. Theo thời trang, bạn bè, không lo về học hành, thi cử. Và một điều đáng trách cho những bậc bề trên. "Cha mẹ không dạy được con thì ai dạy được nó? Nếu giao con mình cho cảnh sát thì giết con còn hơn.

Xin các bậc cha mẹ đừng trách tôi. Đừng cho là lý do tình trạng bây giờ khó sống, vật giá leo thang phải có tiền này nọ v.v... Đó là tình trạng của xã hội thời nay. Nhất là ở V.N ta. Nhưng với hoàn cảnh, tình trạng gia đình như thế nào đi nữa cũng không đưa đến việc phải ăn mày. Làm tiền nhiều chi đề ăn sài, phung phí.

Tôi viết như thế để mong các bậc cha mẹ hãy hiền cho tuổi trẻ hơn. Nhưng trừ ra tôi không dám nói đến những gia đình lao động. Tôi kính dân lao động vì họ nghèo đến nỗi cả gia đình không đủ ăn thì lấy đâu con cái họ theo thời trang. Nếu có chỉ là tình trạng ăn trộm, ăn cướp.

Tôi cầu mong các bậc phụ huynh hãy chú trọng đến sự giáo dục của con cái hơn. Và hãy thương cho những đứa trẻ bụi đời. Nó bơ vơ nó thiếu tình thương của gia đình. Sự bồi đắp của quý vị sẽ hồi cải được nó, để nó trở về nếp sống bình thường tự nhiên. Tình thương sẽ xóa bỏ được tất cả. Dầu nó là một đứa trẻ thế nào đi nữa, tình thương của phụ huynh sẽ có ngày làm cho nó thức tỉnh ra, lúc đó phụ huynh sẽ thấy sự thành công của mình. Và những lời nói của tôi là đúng.

TUẤN LINH

● **Nguyện cầu quê hương.**

Tối nay em ngồi học bài. Em nghe tiếng súng nổ ì ầm từ xa vang lại. Tiếng súng gây cho lòng em một cảm giác nao nao buồn. Buồn cho những người trai đã gục ngã. Mỗi tiếng súng là có người oằn oại trên vũng máu. Trên mảnh đất nhỏ bé này đã có bao nhiêu tiếng súng rồi ??? Chắc chắn là nhiều lắm. Em cầu mong cho quê hương Việt Nam thân yêu thôi máu đổ. Đề người nắm chặt tay nhau, hân hoan, rạo rờ cất cao tiếng hát thanh bình. Đề những người cha, anh trở về với gia đình thương nhớ và đề cho những bà mẹ, những người vợ hiền, những đứa con thơ đêm đêm thôi cầu nguyện cho người thân được bình yên. Xin Thượng Đế hãy nhìn xuống đất nước này, bao nhiêu năm chinh chiến. Những đàn trai lớp lớp ra đi theo tiếng gọi quê hương, để gìn giữ đất mẹ. Và ngày trở về là những « hòm gỗ cài hoa ». Việt Nam hỡi, bao giờ thanh bình, bao giờ thanh bình ??...

VŨ NGUYỄN GIAO
Già, Định

● **Những bài ca nhảm nhí**

Hằng ngày chúng ta vẫn thường nghe trên đài phát thanh, vô tuyến truyền hình những bản tân nhạc đầy ury mỉ, nhảm nhí. Loại nhạc đó khi được nghe, khiến người ta có cảm tưởng người sáng tác nó không vì nghệ thuật mà chỉ có mục đích vụ lợi. Trong thời chiến này, loại nhạc kể trên không hợp chút nào cả. Chúng ta có ít dịp được nghe những bài ca tiền chiến mang đầy sắc thái dân tộc như Chùa Hương, Được mùa, Tình nước...Không còn gì chưa xót khi thấy một em bé thơ ngây ca những bài thật lỗ lã, tình tứ không hợp với lứa tuổi của em. Mong một ngày nào đó, loại nhạc kia sẽ biến mất đi để chúng ta được thưởng thức những bài hát lành mạnh, đầy tình chất quê hương.

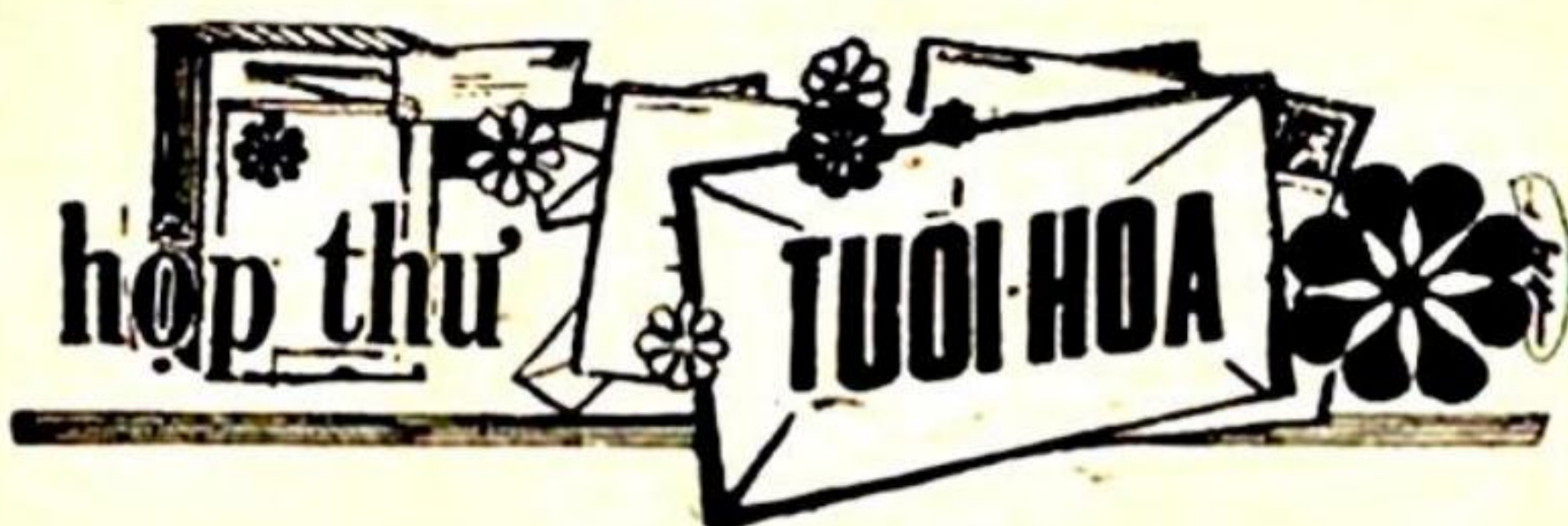
VŨ THIỀU ANH
(Đà Nẵng)

Tuổi học trò đọc

CÔ BÉ TREO MÙNG

của HOÀNG NGỌC TUẤN

TRÍ ĐĂNG xuất bản

Các bạn và các em mến,

Như chúng tôi đã loan báo trong Tuổi Hoa số Tết Niên (169), để phục vụ các bạn và các em, chúng tôi đã tăng cường nhân viên Tòa soạn và sẽ bắt đầu tổ chức những buổi học hỏi và giải trí lành mạnh cho các bạn và các em. Để các bạn và các em biết rõ hơn, chúng tôi cho biết những chi tiết sau đây :

- Để giúp các em học hỏi thêm về ngành hội họa, mỗi ngày Chủ Nhật vào hồi 15 giờ rưỡi, họa sĩ ViVi sẽ có mặt tại phòng Tuổi Hoa để nói về hội họa và chỉ vẽ cho các em nghệ thuật trổ nên « họa sĩ ».

- Để giúp các em học hỏi về ngành âm nhạc, nhạc sĩ Phạm Thế Mỹ, tác giả của băng nhạc Việt Nam và tập nhạc Trái Tim Việt Nam, sẽ đến giúp cho các em hát những bài đượm tình dân tộc vào mỗi chiều thứ bảy, lúc 16 giờ. Chiều thứ bảy, 4-3-72, nhạc sĩ sẽ cho các em nghe băng nhạc Việt Nam và khai mạc những buổi giúp vui nói trên.

- Để giúp các em giải quyết những thắc mắc trên con đường học vấn, anh Hoàng Đăng Cấp sẽ có mặt tại Phòng Tuổi Hoa chiều thứ ba mỗi tuần.

- Để giúp các em giải quyết những khó khăn tâm lý nhất là các em mới lớn đang gặp nhiều rắc rối, Linh Mục Chủ Nhiệm sẽ tiếp các em ngày thứ tư, thứ sáu, từ 16 giờ đến 17 giờ.

- Để giúp các em muốn trau dồi sinh ngữ, nhất là để tập nói, vào ngày thứ hai và thứ năm, lúc 16 giờ sẽ có người giúp các em về Pháp và Anh ngữ.

- Ngoài ra mỗi ngày trong tuần (trừ chủ nhật), chị XUÂN MAI sẽ niềm nở đón tiếp tất cả các bạn và các em Gia đình Tuổi Hoa đến chơi ở Phòng Tuổi Hoa, từ 15 giờ đến 18 giờ. Và cũng mỗi ngày từ 17 đến 18 giờ, các em sẽ được nghe những băng nhạc lành mạnh và xây dựng.

- Cũng nên nhắc lại với các bạn và các em : mỗi chiều thứ bảy sẽ là buổi họp bạn của các em với hầu hết anh chị trong ban Biên Tập.

Mong các bạn và các em nhiệt liệt hưởng ứng tham dự đông đảo những buổi học hỏi và họp bạn nói trên.

CHÂN HIỆP

— LÊ HUÔNG (Màn Còi) : Thư cho chị luôn nghe cô bé. Chị vẫn đều đều. Cảm ơn lời khen tặng của em. Thân.

— NGUYỄN ĐỨC TRUNG (Sài Gòn) : Sờ ới được em khen thích ghê vậy đó, bằng lòng chứ, ghê thăm tởm soạn vào mỗi chiều thư bầy em sẽ gặp các anh chị trong ban biên tập.

— HOÀNG THANH THUY : Đừng bi quan em nhé, đời đẹp lắm em ơi, chỉ ít giận ai quá 5 phút, ai thương thì như ai ghét cũng vậy thôi, đời mình là của mình, nghĩ như vậy em sẽ hết buồn. Mong được đọc bài của em.

— ĐOÀN NHI THI (Q N) : Cút cồ động hăng nữa đi cưng, kéo chị của em dài dài đây !

— NGUYỄN THUY VIÊN (Thủ đức) : Mong em ghê thăm chị, chị biết em là ai rồi, em biết rõ về chị quá làm chị phức luôn. Còn vu em hỏi, thì chị viết thật đó. Bè Nga nó chờ Viên đây !

— VƯƠNG KHẢI CHÁNH (L K) : T H không tiện giới thiệu bạn thư tin cho các em, mong em thông cảm. Có em chị dời về Sài Gòn đây rồi còn đâu mà em tìm. Mến.

— Một em lấy tên không rõ ở Huế : Bất chị trả lời mà cuối thư hồng thêm cho chị biết tên. Giận ghê nời. Đùa đi em kể chuyện xứ Huế dễ thương rứa, ai giận nời cớ chứ.

— LÊ THỊ NGỌC (Cao châu) : Chị trả lời em đây, đừng hèn nữa nghe. Xin chia buồn với tâm sự của em, mồ côi từ năm 1 tuổi thì tội cho em thật. Đừng mặc cảm và oán đời nữa em à, cố thương kẻ mẫu của em đi Ngọc nhé. Hãy nhớ rằng không có ai sung sướng hoàn toàn. Đời mỗi người một nỗi suy tư. Khi nào buồn nhớ viết cho chị, em viết thư như thư vậy đó.

— NGUYỄN QUỲNH (Sg) : Thôi cho chị xin lỗi nghe cưng. Bài chị đang đọc.

— NGUYỄN THỊ NGỌC DUNG (D L) : Em bảo : mấy lúc sau này lười học quá và hoang phí nữa... chị cảm thông chữ « loạn » em dùng. Theo chị chỉ có cách tự làm chủ mình. Đừng chịu theo ý thích tâm thường của mình vạch ra một chương trình học, giải trí rõ rệt và cương quyết bắt mình theo nó. Em xa ba má trọ học xa nhà mà hoang phí và lười biếng thì nguy lắm đó. Nếu mền chị thật sự em stop lại đi. Chờ thư em đây.

— EM MINH KHUYẾT (Saigon) : Đến gặp chị ngay trước khi thi hành ý định tự tử : chị muốn đến với em ngay. Nhưng em đâu địa chỉ và bao lúc chị đọc thư em chắc em đã chết. Chị buồn quá, viết thư màn dỏ dài lê thê tâm sự với chị em cứ sợ chị khinh em. Không bao giờ. Em dặn chị đừng trả lời vô ích vì em đâu còn để đọc. Nhưng chị cứ trả lời chị hy vọng em chưa liều. Đến gặp chị, chị vẽ cho em cách giải buồn giải oan hay lắm. Mong.

LÊ HÀNG

TRINH CHÍ phụ trách

Vào Đồng Cỏ Non hôm nay
các Bê sẽ gặp :

- TRANG VY
- NGỌC BÍCH
- LYNH THANH THẢO
- THƯƠNG VŨ MINH
- VIÊN TRINH
- SAO MƠ
- LÊ QUANG TUY
- ĐÌNH

CHO QUÊ NHÀ ĐẦU NĂM

Quê nhà trong anh một đời thơ
Quê nhà nuôi anh từng tuổi lớn khôn
Anh lớn lên từ quê hương yêu dấu
Miền Trung hiền hòa trăm nhớ ngàn thương
Một chút hương buồn trong hồn bát ngát
Bước chân băng khuâng trở lại quê mình
Về thăm xóm làng đơn sơ mộc mạc
Mảnh đất chôn nhau cắt rốn thâm tình
Đứng bên cù ao sân nhà ông ngoại
Bóng mát lũy tre ngọn gió lao xao
Yên bình xu xua của thời niên thiếu
Anh còn nghe như thơm ngát hương cau
Vàng dãi quê hương bao năm cần cỗi
Mùa mới chiến tranh lự lợt đáp đôn
Ước mơ cuối cùng như xa lắm với
Khúc hát hiền hòa vang vọng khắp thôn
Người dân quê mình cuối năm tháng chạp
Ngày Tết rộn ràng, quên chuyện đao binh
Từng nỗi vui mừng trở về đây ắp
Quê hương thanh bình rộn rã niềm tin

TRANG VY

Giấc ngủ loài Chim Tiều

□ NGỌC BÍCH □ NGỌC BÍCH □ NGỌC BÍCH □

MỘT

Bé Tiều Di vẫn còn nóng, cơn sốt nóng hừng bốc lên khuôn mặt bé, nó muốn thoát ra từ cánh mũi phập phồng, từ đôi môi khô hé hé mở. Tiều Di là người trên mặt gối, mồ hôi vã ướt mái tóc mềm.

Mẹ khóc, chị Mi Tiên ức ghê, chị ngồi nhìn mẹ đang thấm từng giọt nước mắt bằng những ngón tay, rồi lại quay xuống nhìn Tiều Di mê man :

— Bác sĩ gì mà đỡ ết, cứ làm cho Tiều Di ốm hoài, mẹ à !

Mẹ thở dài, gần 11 giờ chưa, Mi đi về nhà đề còn ăn cơm, chiều đi học nữa.

Mi Tiên nhẹ đứng dậy, đẩy cửa phòng nhìn xuống hành lang. Qua vườn cỏ xanh có những đóa hoa tím tím dại, mọc lưa thưa dưới chân hàng đá khuôn viên bệnh viện, trống vắng. Mi Tiên kiểm hoài cái áo mỡ gà ngắn tay của anh Tuấn dưới những bóng cây xanh — Mi Tiên than thầm, buồn biết mấy, mẹ thấy chị Mi Tiên trở vỏ, mẹ hiền, mẹ nhìn đồng hồ rồi đi pha thuốc cho Tiều Di. Còn lại mình Mi Tiên nhìn em mà thương quá, Mi Tiên không khóc được như mẹ. Họ hàng ai cũng mắng Mi Tiên là bướng ngang, cứng đầu. Mi Tiên mặc kệ, Mi Tiên thương Tiều Di, thường đàn piano cho Tiều Di nghe, nếu Tiều Di thích. Còn anh Tuấn năn nỉ muốn gậy

lưỡi, Mi Tiên cũng chẳng thêm, chừng nào hừng thì Mi Tiên đàn cho nghe, cho nghe hoài bản « Hương xưa » mà anh Tuấn cũng chẳng « khiến nài ».

Mi Tiên cầm trái cam vàng trên tay, lay hoay gọt vỏ cho Tiều Di chốc nữa khô cổ thì ăn cho mát, vừa gọt Mi Tiên vừa nhắm tình, nếu 15 phút nữa mà anh Tuấn không đến thì Mi Tiên đi xe lam về. Tiều Di hình như vừa cựa quậy rồi lại nằm im. Tiều Di không há mồm cười với Mi Tiên, không gọi chị Mi Tiên dạy Di đánh bóng đôi dép cho anh Tuấn. Mi Tiên nhớ nhiều lắm, sờ trán Tiều Di, hình như nóng thêm nữa. Mi Tiên bỗng thoáng rung mình, Mi Tiên sợ Tiều Di chết quá. Mi Tiên không dám gọi mẹ, đặt trái cam vừa gọt vào chiếc đĩa men màu, có tiếng anh Tuấn nói nhỏ nhỏ gì với mẹ, quay lại nhìn em rồi Mi Tiên đi ra về với anh Tuấn.

HAI

Tiều Di thấy lơ mơ đôi mắt cúi xuống mở to của mẹ — vẫn đôi mắt đen sâu với hàng mi cong, Tiều Di mệt nhoài, quay cuồng. Tiều Di buồn quá, Di muốn gọi mẹ ới thật to, nhưng môi Tiều Di khô quá, nóng quá. Tiếng mẹ reo mừng sông nước, mũi kim chích vào da thịt vẫn còn nhức. Tiều Di uống bao nhiêu thuốc rồi, nhiều lắm,

thế sao chưa khỏi bệnh. Mọi ngày Tiểu Di dầm mưa tí xiu, cảm sơ sơ thôi, chỉ 1 viên thuốc trắng trắng là Di hết bệnh.

— Lần này sao Di thấy lâu quá, hơn nửa tháng rồi, chị Mi Tiên bảo thế.

Tiểu Di phải nghỉ học, hàng dây hoa tóc tiên be bé sau cổng trường sẽ buồn vì không có ai thăm viếng. Anh Tuấn bảo Tiểu Di cố hết bệnh, về đánh vũ cầu với anh, ăn chị Minh Tiên 5-0 chơi. Tiểu Di gật đầu, rồi anh Tuấn chở Tiểu Di đi học sớm, thả Tiểu Di ngoài cổng trường. Chiếc xe đạp của anh em mình anh Tuấn thay vỏ xe mới chưa nhỉ! Tiểu Di nghe đầu bị bệnh thương hàn, tóc Tiểu Di bắt đầu rụng hoài hoài. Mẹ bảo rồi sau này tóc sẽ mọc lại, mau mà đẹp hơn. Bác sĩ khám bệnh Di không còn vui tươi, đùa giỡn với Tiểu Di như trước, mắt ông ấy nghiêm lắm, mà Tiểu Di cũng thấy mình càng bệnh nặng thêm, Di lo lắm, Di không muốn bỏ mẹ, chị Mi Tiên anh Tuấn... Tiểu Di nghe hình như trời mưa, mơ tiếng dương cầm của chị Mi Tiên đầu dây. Có tiếng mẹ gọi Tiểu Di khe khẽ...

BA

Mi Tiên đứng lặng thính nơi cổng trường, trời đã bớt nắng gắt, Mi Tiên ôm vớ lên ngực, dựa lưng vào dãy tường quét vôi trắng, nép dưới bóng cây bả đậu ri rào. Mi Tiên chờ anh Tuấn đến đón, rồi hai anh em chở nhau đi thăm mộ Tiểu Di. Nghĩ đến Tiểu Di, Mi Tiên muốn bật khóc, Tiểu Di còn bé quá, mới học lớp nhì, còn nói liu lo như loài chim Di bé bỏng. Tiểu Di bị bệnh nặng mất, nhà chừ vắng quá, mẹ nhớ Di khóc thầm. Mi Tiên thương em, nhớ em, rướm nước mắt khi ngồi vào ghế dạo lại những ca khúc cũ mà Tiểu Di ưa. Mi Tiên cũng thương anh Tuấn ghê, nhà còn có hai anh em, anh Tuấn ngày Tiểu Di mất, anh không khóc, nhưng mắt anh rất buồn. Sau này, giờ tan học nào anh cũng đạp xe đến đón Mi Tiên, mặc dù trường anh và trường Mi Tiên trái đường, mọi ngày thì Mi Tiên về bộ với bạn, còn anh thì chở Tiểu Di. Chùm hoa đại trắng muốt cuống còn mũ trắng vẫn còn tươi đẹp. Hoa cắm trên mộ Tiểu Di đấy, chị Mi Tiên hái sau trường để cho Tiểu Di đấy, Di ạ! Trời mát dần, bóng anh Tuấn từ xa đạp xe đến, vẫn màu áo trắng cộc tay, quần xanh, và chiếc đồng hồ đen.

Mắt anh như cười với Mi Tiên, như thăm hỏi « Mi tan sớm vậy, chờ anh lâu không ». Xe dừng, Mi Tiên ôm vớ, kéo áo ngồi sau, nâng niu chùm hoa trắng trong tay, xe hướng về nghĩa trang có loài chim Di bé, mắt anh Tuấn chùng thấp, gió thổi tung mái tóc dày của anh,

NGỌC BÍCH

LỜI RU CHO EM

Hãy ru em với lời ru thần thành
 Đưa em vào giấc ngủ thật êm
 Để không nghe tiếng súng vọng
 Trên đất nước quê hương mình
 Đau khổ
 Hãy ru em với lời ru cõi mở
 Thật ngọt ngào như sữa mẹ trong
 Nói
 Trên môi tươi em sẽ nở nụ cười
 Trong giấc ngủ vẫn vương từng
 hơi thở
 Hãy ru em với lời ru tuổi nhớ
 Để em tròn ngày tháng tuổi thơ
 ngày
 Bàn tay xinh năm ngón nhỏ gầy
 gầy
 Em ôm trọn chuỗi ngày dài mơ
 mộng
 Hãy ru em lời ru tràn sức sống
 Cho hôm nay và cho cả ngày mai
 Em ngược nhìn khung trời đỏ
 tương lai
 Đang mở rộng để đón chờ em
 đỏ
 Từng lời ru nhịp nhàng từng hơi
 thở
 Hãy cho em những âm điệu tuyệt
 vời
 Dù ngày mai mưa gió vẫn còn
 rơi
 Em mãi sống với những lời ru đó.

LYNH THANH THẢO

MÔI HỒNG

như cánh bướm về theo mong nỗi
 nhờ
 ngày thơ vàng tung gió lộng bay
 xa
 em mắt môi còn xanh từng hơi
 thở
 chân dịu dàng trên lối nhỏ thơm
 hoa
 như mùa xuân cài hoa lên mái
 tóc
 nụ cười vì thơm ngát buổi chim
 về
 nào áo mới nào mộng vàng mới
 mọc
 em có nghe hồn dáng những cơn
 mê
 như nắng hạ vương tròn trên áo
 trắng
 bước chân khuyen rộn rã buổi
 tan trường
 em sẽ hỏi thời gian sao quá ngắn
 ba tháng dài chưa đủ ngát thơm
 hương
 như gió thu bao la từng phiến vỡ
 ngày khai trường cho chim nhỏ
 về đây
 em không thoảng nghe hồn dáng
 bờ ngõ
 bởi môi hồng còn chờ đợi sum
 vầy
 này áo mưa cho mùa đông buốt
 giá
 em làm sao ngăn lại được thời
 gian
 nghe một chút mây về trong mắt
 lạ
 dù chân chim còn rộn rã bên
 ngàn

THƯƠNG VŨ MINH
 Nhóm Glao Hữu

Lư đồng

NGANG

- Đốt lên đèn cù — Cầm đèn
- Dùng đèn mặc — Tiếng đèn hỏi —
Đứng trước tiếng «hiền» có
nghĩa là thêm độc, hung ác.
- Một giống chim hót rất hay —
Té — Bị sưng.
- Cái này không dùng nữa — Tiếng
khóc trẻ sơ sinh — Chứa sơn lăm.
- Hai họ phân tranh.
- Chim mùa Xuân — Mãn tự đầu —
Thần bếp — Rê.
- Ai đó ? — Trái này cay lăm.

ĐỌC

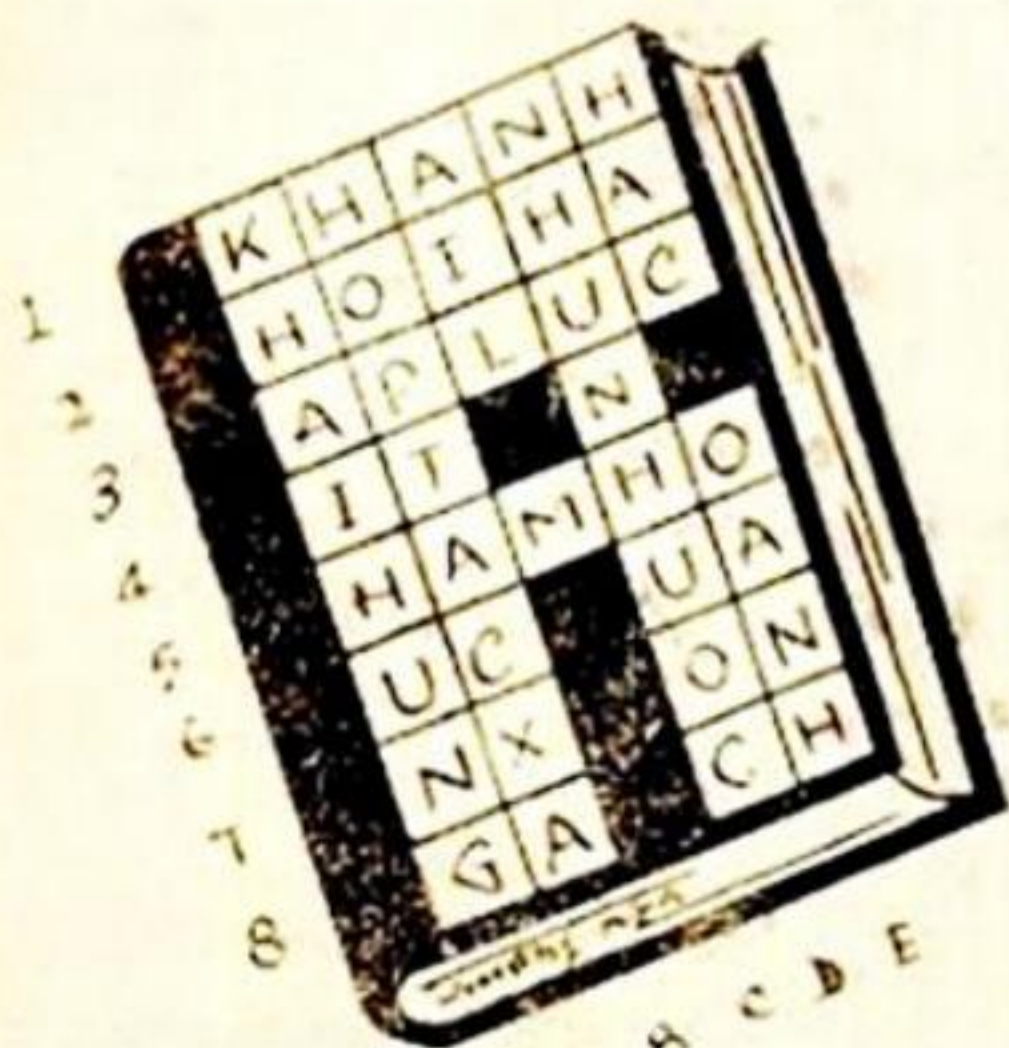
- Con chót trong gia đình.
- Đứng trước tiếng «nhiệt» đề chỉ
sự ồn ào — Phần dưới đất của
một cây.
- Chim hồ cầu trắng tượng trưng
cho...

- Tiếng kêu sợ hãi — Đột trên đàn
— Cái này tròn lăm.
- Nó (viết ngược) — Bè trái cây
trên cành.
- Tiếng hỏi lại — Học lại bài.
- Dùng đèn bẫy chim, Rê, Nơi chim ở.
- Cho ta mặt — Tức giận.
- Tiếng cười — YO.
- Mãng cầu — Mùa phượng nở.
- Một thứ rau luộc ăn rất ngon.

VIỄN TRINH

Bé đáp Ô Chữ kỳ trước:

Bé Đỗ

NHỮNG CHỮ GÌ?

Hai anh đàn trợn hai bên
Ở giữa thì tròn đi với núi nghen?
Tỏ thêm sắc — ngự ở trên
Ngã đến đây rồi — trắng lăm đỏ nha!
Xin mời anh cưỡi đi ra
Ngã đi và một em vào... thì trông.
Mũ vào là chữ..., biết không?
Anh đi tề lại, khác rồng là bao?
Dấn đi, ngã xuống... làm sao?
Mời tề đi khỏi, em vào... là chi?

SAO MƠ V.H.

Con chuột nhất

● LÊ QUANG UY

— Hân cứ thập thò ở dưới gầm trạn đồ ăn, mắt lơ lảo nhìn, cái mũi nhọn hít hít rung rinh mấy sợi râu. Rồi hân chăm chú nhìn cái hột gạo ở chân giường, rồi bỗng vụt lẹ ra chộp ngay. Tôi chưa có phản ứng, thì hân đã vụt trở lại, đáng loát choát của hân phóng nhanh về gầm trạn. Tôi ngồi lại, chân xếp bằng tròn, đầu nghiêng nghiêng nhìn vào bóng tối nơi hân vừa mất hút. Ồ hân ta đang ăn ngon lành, gặm nhấm từng tí một cái hột gạo. Đôi mắt tinh ma cứ đảo đi đảo lại, rung rung mấy sợi râu ra chiều đặc ý.

Tôi chợt đề ý thấy có miếng vải nhỏ nằm ở góc trạn. A! Tên thủ phạm đây rồi. Chà gì hôm nọ tôi phát giác ra cái áo ca rô mới may của tôi bị cắn lung tung, tôi lại còn bị một trận đòn về tội bỏ bê cái áo để lọt xuống gầm giường — Hừm! Mi phải đền tội — tôi nhủ thầm, rồi mặc kệ không thêm đề ý hân nữa. Bỏ lên gác, tôi xé vở cũ ra xếp bi, bỗng nhớ đến cánh cửa trạn quên chưa đóng tôi hơi giật mình nhưng kệ chốc nữa hãy lo. Xong đâu đấy tôi lại xuống bếp, im lặng, trong tay lăm lăm cái ná cao su và vòng quanh bụng một băng đạn bi. Chà! Hơi mệt, hân đâu mất rồi, nhưng phải đóng cái cửa trạn lại cái đi. Nhìn lên cánh cửa trạn thì ôi thôi nó mở toang hoang, nhìn vào bên trong thì lại còn giật mình đánh thót một cái nữa. Con chuột nhãi tép ấy đang ngồi chồm hồm trong cái đĩa thịt quay. Tôi ngàn ngor rồi cơn tức giận làm tôi nghĩ ra một kế. Tôi phóng nhanh đến đóng vội lại cánh cửa, gài then kỹ càng, tôi hô hào om sòm cả nhà lên, báo động rằng có một tên ăn trộm tấn công đĩa thịt. Cả nhà đang ngủ trưa đều thức dậy, ủa vào bếp. Mẹ tôi lên tiếng trước nhất:

— Thăng Uy làm gì dưới này, sao không đi ngủ... Mà la lối om sòm.

Tôi hơi ơn ơn vì tôi không chịu ngủ trưa nhưng lại hãnh diện vì có công tóm được con chuột, nên trình diện liền:

— Có con chuột chế ngự bên trong trạn, mẹ à.

— Chết rồi, nó có ăn mất cái gì chưa?

Rồi không đợi tôi trả lời, mẹ tôi xông xộc chạy lại gần trạn rồi gọi chị tôi lại bảo trong khi chị tôi chắc sợ chuột đang lẩn nhanh lên nhà:

— Chết rồi, nó ăn mất mấy miếng thịt rồi.

Rồi mẹ tôi quay lại mắng chị tôi:

— Sao ăn cơm xong mày không cất vào tủ lạnh hử?

Chị tôi hơi luống cuống cái chính:

— Thịt quay đâu để được tủ lạnh, mẹ.

— Ừa há! Nhưng trước nhất phải thanh toán nó ngay?

Mẹ tôi trước tiên mở cánh cửa trên ra, lấy đồ ăn ra hết để phòng hờ hẩn thoát lên ngăn trên. Sau đó ba tôi phụ với mẹ tôi hé cửa dưới lừa con chuột vào một góc. Trông hẩn lăm la lăm lét, mắt xanh lên đúng như câu ví: Sợ xanh cả mắt. Còn chị tôi thì lẩn lên nhà trên từ hồi nãy. Ngăn tấm sắt làm lịch cũ vào khít ngăn trạn. Xong đâu đấy, mẹ tôi bảo anh tôi đi lấy ar-côn hút vào ống chích và điem xuống. Cồn được thấm vào bông gòn đặt vào một cái nắp hộp chè, châm lửa cho cháy rồi để lên ghế đối diện với chỗ con chuột trong trạn — chả vì trạn này thấp lắm. Anh tôi cầm ống tiêm đẩy an côn, kê mũi kim vào ngọn lửa, rồi từ ngoài bơm an côn vào tên chuột nhất bên trong. Hẩn nhảy lung tung, kêu chín chít vì cồn được bắt vào lửa, thiêu con chuột. Sau một hồi, hẩn ta bị hạ. Tôi khoan khoái lên gác vì đã trả thù cái áo và trạn đôn hôm nọ. Bỗng ba tôi gọi xuống, ông điều tra cả nhà xem ai đã quên đóng cửa trạn. Tôi giật bản người lên, tìm đập bình bịch vì tôi chính là thủ phạm. Sau một hồi tra vấn, can phạm bị đề ra phát cho ba roi nên thân. Tôi âm ức trong lòng và lại càng thù lữ chuột hơn trước nữa.

LÊ QUANG UY

Cánh nhạn đông Xanh

— DIỄM DIỄM (Nha Trang) : Bút hiệu của cháu chưa có ai dùng đâu. Cháu có thể yên trí rồi! Bài cháu viết như vậy là vừa lắm không ngắn đâu. Nhưng nếu cháu muốn viết dài hơn thì chú sẽ chuyển lên phần trên. Cháu nói chú mới xem lại bao thư chứ lúc nhìn thoáng qua chú không để ý. Lần sau cháu nên viết cho đúng hơn nhé, nói thế chắc cháu đã hiểu, phải không? Đừng cho rằng chú khó tính nha.

— QUÁCH THỊ THÙY LIÊN (Nha Trang) : Liên đừng có khiêm nhượng như thế nữa nghe. Sự hiểu biết của anh rất nông cạn. Nhưng nếu Liên có điều gì thắc mắc cứ viết thư về cho anh, anh sẽ sẵn sàng trả lời. Nếu có « bí » thì anh sẽ đi hỏi người khác giúp Liên, chạ không?

— NGUYỄN THỊ LAN (Phan Thiết) : Em quên câu tục ngữ « Cái nết đánh chết cái đẹp » rồi sao. Vả lại, anh không tin những lời em nói là đúng sự thật. Hãy tìm niềm vui bên sách vở em sẽ không còn thấy chán nữa đâu. Vui lòng nhận em vào GDTH. Chúc em sớm xóa tan được mặc cảm ấy.

— NGUYỄN THỊ KIỀU OANH (Cần Thơ) : Rất tiếc là bài của bé đến quá trễ, trong khi số báo Xuân đã in xong rồi. Mong bé gửi cho chú những sáng tác khác. Yên trí, chú không bao giờ vất bài của các bé vào sọt rác đâu.

— NGỌC TÌNH : Anh không ngờ em có mười tuổi mà đã có những suy tư rất chín chắn. Tuy nhiên, bài của em chưa có thể đăng được. Em nên chú ý đến việc đặt cốt truyện cho có mạch lạc hơn. Vui lòng ghi tên em vào GDTH.

BÉ VIỆT BÉ NAM

+ BÌNH

Hộp Thư

QUẢN LÝ

Nam Cường

Bạn đọc thân mến,

Xuân đã về rồi, Tết đã qua đi. Một năm mới đã bắt đầu với nhiều biến chuyển mới ; Tuổi Hoa trân trọng thông báo :

Như các Bạn quá rõ, trong những ngày gần đây giá sinh hoạt leo thang vùn vụt, mọi chi phí đều gia tăng, riêng giấy in báo đã lên gấp đôi ; Từ Tuổi Hoa của chúng ta đang lâm vào tình trạng tài chánh bẽ tắc. Cho tới nay Tuổi Hoa đã cố gắng hết mình để phổ biến rộng rãi cho Bạn đọc có một món ăn tinh thần lành mạnh, nhưng sự cố gắng này đã đến lúc cần sự giúp đỡ của Bạn đọc nếu chúng ta muốn tiếp tục phục vụ giới trẻ, vì thế Tuổi Hoa đành buộc lòng phải tăng giá.

Tuổi Hoa luôn tin tưởng sự ủng hộ và thông cảm của Bạn đọc trong những thời gian qua cũng như hoàn cảnh khó khăn hiện tại, với sự cảm thông này Tuổi Hoa sẽ giữ nguyên được hình thức và nội dung dồi dào ; đó cũng là động lực giúp Tuổi Hoa đèn với Bạn đọc đều đặn như trước.

Vậy kể từ số 172 này, Tuổi Hoa sẽ bán với giá 40đ. một số ; Một năm cho độc giả dài hạn là 850đ. miễn Trung và Cao Nguyên 900đ. giá ủng hộ 1000đ00 trở lên.

Riêng đôi với Bạn đọc đã ghi tên mua dài hạn niên khóa 71 — 72 xin vui lòng lưu ý ấn định thời hạn lại theo giá mới để tránh tình trạng bị gián đoạn trong việc nhận báo.

Xin chân thành cảm ơn.

VÕ VĂN HỮU

Bianca *mắt như nước suối
trong nguồn chảy ra*